SAVAŞLARA SON SÖYLEMİNİN SONU: TRUMP'IN POPÜLİST DIŞ POLİTİKASINDA İRAN SAVAŞI KARARININ ANATOMİSİ

Selin M. Bölme*

Özet

Şubat 2026'da ABD'nin İsrail'in yanında İran'a karşı başlattığı savaş, Trump'ın seçimlerde öne çıkardığı "savaşlara son" söylemiyle açık bir çelişki taşıdığı için beraberinde tartışmaları getirmiştir. Bu çalışma, söz konusu çelişkiyi popülist dış politika yaklaşımını temel alarak analiz etmeyi amaçlamaktadır. Literatür, popülist dış politikada tutarsızlığı söylemin araçsallığı, yerleşik kurumsal kısıtlamalar veya liderin maliyet hesabı üzerinden açıklamaktadır. Çalışmada bu çerçeve temel alınmakla birlikte popülist dış politikadaki tutarsızlık, lideri destekleyen siyasi grupların dış politika vizyonlarındaki çatışma üzerinden açıklanmaktadır. Çalışmada Trump'ın seçim sürecinde farklı siyasi grupları MAGA koalisyonu altında bir araya getirdiği, ancak bu grupların hepsinin ortak bir dış politika vizyonu paylaşmadıkları ve kısıtlamacılar ile müdahaleciler olarak iki grup oluşturdukları gösterilmektedir. Çalışmanın temel iddiası MAGA tabanını mobilize eden kısıtlamacı söylemin dış politikada ön plana çıkmasına karşın, yönetim düzeyinde müdahaleciler lehine bir asimetri olduğu ve bunun söylem–eylem tutarsızlığı yarattığıdır. Trump'ın gerek Amerikan siyasal sisteminin yapısı gerekse yönetiminde dış politika bürokrasisini dışlaması nedeniyle nihai karar mercii olduğu kabul edilmekle birlikte dış politika seçeneklerini üretmeleri ve sürecin yürütülmesinde rol almaları nedeniyle ekip kompozisyonunun da karar sürecinde etkisi olduğu ileri sürülmektedir. Son olarak çalışmada Heritage Vakfı'nın kadrolaşmadaki kurumsal etkisi ile yapısal faktörler olarak İsrail lobisi ve Kongre'de her iki partiyi kesen yerleşik müdahaleci konsensüsün varlığının, hem Trump'ın çekirdek ekibinin ağırlıklı olarak müdahaleci, İsrail destekçisi ve İran'a askeri müdahaleye yakın isimlerden oluşmasında hem de İran'a askeri müdahale kararının yönetim içinde ağırlık kazanmasında belirleyici olduğu iddia edilmektedir. Bu süreçte yönetimin üst kademelerinde az sayıda temsil edilen kısıtlamacılar ise dışlanmışlardır.

Anahtar Kelimeler: Trump, İran Savaşı, ABD Dış Politikası, İsrail Lobisi, Popülist Dış Politika

Geliş Tarihi: 04.05.2026 | **Kabul Tarihi:** 15.06.2026 | **DOI:** 10.47932/ortetut.1944266

* Doç. Dr., Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü, selin.bolme@marmara.edu.tr, Orcid : 0000-0002-8266-4323

THE END OF THE "NO MORE WARS" RHETORIC: AN ANATOMY OF THE IRAN WAR DECISION IN TRUMP'S POPULIST FOREIGN POLICY

Selin M. Bölme*

Astract

The war launched by the United States alongside Israel against Iran in February 2026 sparked considerable debate, as it stood in stark contradiction to Trump's campaign rhetoric of "no more wars." This study analyzes this contradiction through the lens of populist foreign policy. The existing literature accounts for the discourse–practice gap by reference to the instrumental use of rhetoric, institutional constraints, or the leader's cost calculations. Building on this framework, the study explains the gap through the conflict between the foreign policy visions of the political groups supporting the leader. Although Trump's campaign brought together various groups under the MAGA coalition, these groups did not share a common foreign policy vision and were divided into restrainers and interventionists. The study claims that the discourse–practice gap stems from a structural asymmetry within the coalition. While the restrainer discourse mobilized the electoral base, the administrative level was dominated by interventionists. Although Trump was the ultimate decision-maker, his team's composition shaped the process by generating policy options and managing implementation. Finally, the study argues that the Heritage Foundation's institutional influence in staffing, together with structural factors such as the Israel lobby and the entrenched interventionist consensus cutting across both parties in Congress, was decisive both in forming Trump's core team, predominantly composed of interventionist, pro-Israel figures inclined toward military action against Iran, and in the rise of the military intervention decision within the administration. In this process, the restrainers, represented by only a few figures at the upper levels, were excluded.

Keywords: Trump, Iran War, U.S. Foreign Policy, Israel Lobby, Populist Foreign Policy

---

Received: 04.05.2026 | **Accepted:** 15.06.2026 | **DOI:** 10.47932/ortetut.1944266

---

* Assoc. Prof., Marmara University Institute of Middle East and Islamic Countries, selin.bolme@marmara.edu.tr, Orcid : 0000-0002-8266-4323

نهاية خطاب "لا مزيد من الحروب": تشريح لقرار حرب إيران في السياسة الخارجية الشعبوية لترامب

سيلين م. بولمه*

ملخص

أثارت الحرب التي شنتها الولايات المتحدة إلى جانب إسرائيل ضد إيران في فبراير/شباط 2026 جدلاً واسعاً، حيث شكلت تناقضاً صارخاً مع خطاب لا مزيد من الحروب الذي تبناه ترامب وأبرزه في حملته الانتخابية. تهدف هذه الدراسة إلى تحليل هذا التناقض بالاستناد إلى نهج السياسة الخارجية الشعبوية. تُفسر الأدبيات الحالية التناقض (الفجوة بين الخطاب والممارسة) في السياسة الخارجية الشعبوية من خلال الاستخدام الذرائعي للخطاب، أو القيود المؤسسية الراسخة، أو حسابات التكلفة لدى القائد. وبناءً على هذا الإطار الأساسي، توضح الدراسة هذا التناقض من خلال الصراع بين رؤى السياسة الخارجية للمجموعات السياسية الداعمة للقائد. وتُظهر الدراسة أنه على الرغم من أن ترامب جمع مجموعات سياسية مختلفة تحت مظلة ائتلاف اجعل أمريكا عظيمة مرة أخرى خلال العملية الانتخابية، إلا أن هذه المجموعات لم تشترك في رؤية موحدة للسياسة (MAGA) ودعاة التدخل (restrainers) الخارجية، بل انقسمت إلى مجموعتين: دعاة التقييد (interventionists). يتمثل الادعاء الرئيسي للدراسة في أنه على الرغم من بروز الخطاب التقييدي الذي (asymmetry) في السياسة الخارجية، إلا أن هناك حالة من عدم التماثل (MAGA) حشد قاعدة لصالح دعاة التدخل على المستوى الإداري، مما خلق تناقضاً بين الخطاب والممارسة. وعلى الرغم من اعتبار ترامب المرجعية النهائية لصنع القرار، نظراً لطبيعة النظام السياسي الأمريكي وتهميشه لبيروقراطية السياسة الخارجية في إدارته، يُفترض أن تركيبة فريقه كان لها تأثير ملحوظ على عملية صنع القرار من خلال صياغتها لخيارات السياسة الخارجية وإدارتها لسير العملية. وأخيراً، تجادل في التوظيف والكوادر، (Heritage Foundation) الدراسة بأن التأثير المؤسسي لمؤسسة التراث إلى جانب العوامل الهيكلية المتمثلة في اللوبي الإسرائيلي والإجماع التدخلي الراسخ الذي يتقاطع مع كلا الحزبين في الكونغرس، كانت عوامل حاسمة في تشكيل الفريق الأساسي لترامب—والذي تألف في الغالب من شخصيات تدخلية، ومؤيدة لإسرائيل، وتميل إلى العمل العسكري ضد إيران—وكذلك في ترجيح كفة قرار التدخل العسكري ضد إيران داخل الإدارة. وفي هذه العملية، تم إقصاء دعاة التقييد، الذين لم يُمثلوا سوى بعدد قليل في المستويات العليا للإدارة.

الكلمات المفتاحية: ترامب، حرب إيران، السياسة الخارجية الأمريكية، اللوبي الإسرائيلي، السياسة الخارجية الشعبوية.

تاريخ الاستلام: 04.05.2026 | **تاريخ القبول:** 15.06.2026 | **DOI:** 10.47932/ortetut.1944266

* سيلين م. بولمه - أستاذ مشارك، جامعة مرمرة، معهد دراسات الشرق الأوسط والدول الإسلامية
selin.bolme@marmara.edu.tr, Orcid :0000-0002-8266-4323

Giriş

4 Mart 2023'te Muhafazakâr Siyasi Eylem Konferansı'nda kürsüye çıkan başkan adayı Donald J. Trump destekçilerine şu sözlerle sesleniyordu: "*Derin devleti yıkacağız. Savaş kışkırtıcılarını, o korkunç savaş kışkırtıcılarını hükümetimizden kovacağız…. Onlar insanların ölmesini seviyor"* (Trump, 2023). Trump, 20 Ocak 2025'te başkanlık yemin töreni konuşmasında bu vaadi bir adım daha ileriye taşıyor, "*Başarıyı yalnızca kazandığımız savaşlarla değil, sona erdirdiğimiz savaşlarla ve belki de en önemlisi hiç girmediğimiz savaşlarla ölçeceğiz. En gururlu mirasım bir barış yapıcı ve birleştirici olarak kalacak"* sözleriyle savaşları sona erdirmeye ant içiyordu (Trump, 2025).

Bu vaatler Trump'ın seçmenine yabancı değildi. Trump, ilk başkanlık döneminden itibaren "sonsuz savaşları" sona erdirmeyi vaat etmiş, Yeni Muhafazakârları savaş çığırtkanlığıyla suçlamış, ABD'nin Ortadoğu'daki savaşlara harcadığı trilyonlara ve binlerce askerin kaybına rağmen bölgenin daha az güvenli hale geldiğini savunmuştu. Askeri güç kullanımında kısıtlamacı bu söylem, Irak ve Afganistan savaşlarına tepki duyan ve ekonomik krizin baskısını en çok hisseden seçmen kesiminin 2024 seçimlerinde Trump'a desteğini sağlamıştı. Ancak Trump, göreve başladıktan sadece iki ay sonra önce Yemen'de Husilere karşı hava ve denizden bir askeri operasyon kararına imza attı ve Haziran 2025'te İsrail'in yanında İran nükleer tesislerine yönelik başka bir askeri operasyona destek onayı verdi. Bunları, Trump'ın Nijerya ve Venezuela'ya karşı savaş tehditleri ve 3 Ocak 2026'da Venezuela Devlet Başkanı Nicolás Maduro'nun ABD kuvvetlerince kaçırılması izledi. Trump'ın seçim vaatlerinden uzaklaşmasına rağmen bu askeri müdahalelerin hepsi "sınırlı" diye nitelendirilerek "Önce Amerika" mottosuna dayanan dış politikadan ciddi bir sapma olarak değerlendirilmediler. Bu nedenle 28 Şubat 2026'da ABD'nin İsrail'in yanında İran'a yönelik eş zamanlı hava saldırılarıyla başlattığı Destansı Öfke Operasyonu (*Operation Epic Fury*), küresel ve bölgesel bir sarsıntı yaratmakla kalmadı, Trump koalisyonu içinde ve Amerikan siyasetinde büyük bir kavgaya yol açtı. Aynı zamanda savaş, Trump'ın tüm savaşları sona erdirme vaadinden Amerikan tarihinin en kapsamlı askeri müdahalelerinden birini başlatma kararına nasıl geldiğine dair medyada, siyasi çevrelerde ve akademide geniş bir tartışma başlattı.

Bu çalışmanın amacı, "Önce Amerika" ve "Sonsuz Savaşlara Son" söylemleriyle kısıtlamacı bir dış politika vizyonunu seçim kampanyasının

merkezine yerleştiren Trump'ın bu taahhütlerle açıkça çelişen İran Savaşı kararını dış politikası üzerinden analiz etmektir. Mevcut literatür popülist dış politikada tutarsızlığı söylemin araçsallığı, yerleşik kurumsal kısıtlamalar veya liderin maliyet hesabı üzerinden açıklamaktadır. Çalışmada bu çerçeve temel alınmakla birlikte, popülist dış politikadaki tutarsızlık, lideri destekleyen siyasi grupların dış politika vizyonlarındaki çatışma üzerinden açıklanmaktadır. Çalışmada, Trump'ın seçim sürecinde farklı siyasi grupları MAGA (*Make America Great Again–Amerika'yı Yeniden Büyük Yap*) koalisyonu altında bir araya getirdiği, ancak bu grupların hepsinin ortak bir dış politika vizyonu paylaşmadıkları ve kısıtlamacılar ile müdahaleciler olarak iki grup oluşturdukları gösterilecektir. Çalışmanın temel iddiası, MAGA tabanını mobilize eden kısıtlamacılığın dış politika söylemine yön vermesine ve bu siyasi vizyonu paylaşan hareketlerin ön plana çıkmasına karşın, yönetim düzeyinde müdahaleciler lehine bir asimetri olduğu ve bunun söylem–eylem tutarsızlığı yarattığıdır. Çalışmada Trump'ın gerek Amerikan siyasal sisteminin yapısı gerekse yönetiminde dış politika bürokrasisini dışlaması nedeniyle nihai karar mercii olduğu kabul edilmekte ve başkana edilgen bir rol tanımlanmamaktadır. Bununla birlikte dış politika seçeneklerini üretmeleri ve sürecin yürütülmesinde rol almaları nedeniyle ekip kompozisyonunun da karar sürecinde etkisi olduğu ileri sürülmektedir. Son olarak çalışmada Heritage Vakfı'nın kadrolaşmadaki kurumsal etkisi ile İsrail lobisi ve Kongre'de her iki partiyi kesen yerleşik müdahaleci konsensüsün varlığı süreci etkileyen faktörler olarak analiz edilmektedir. Bu faktörler, hem Trump'ın çekirdek ekibinin ağırlıklı olarak müdahaleci, İsrail destekçisi ve İran'a askeri müdahaleye yakın isimlerden oluşmasında hem de İran›a askeri müdahale kararının yönetim içinde ağırlık kazanmasında belirleyici olduğu iddia edilmektedir. Bu süreçte yönetimin üst kademelerinde az sayıda temsil edilen kısıtlamacılar ise dışlanmışlardır.

Çalışma üç bölüm olarak planlanmıştır. İlk bölümde çalışmanın analitik çerçevesini oluşturan popülist dış politika yaklaşımına yer verilecektir. İkinci bölümde Trump'ın dış politikaya dair seçim söylemine ve seçim koalisyonu içinde yer alan grupların dış politika vizyonlarına yer verilerek MAGA koalisyonunun ideolojik haritası çıkarılacaktır. Üçüncü bölümde ise Trump'ın ekibinin şekillenmesinde etkili olan bir faktör olarak Heritage Vakfı'nın rolüne ve dış politika vizyonları ve İran meselesine bakışları açısından ekip üyelerinin siyasi kompozisyonuna yer verilecektir. Bu bölümde ayrıca müdahaleci kanadın yönetim içinde

baskın hale gelmesinde ve İran'a askeri bir müdahalenin yönetim içinde güç kazanmasında etkili olan yapısal faktörler olarak İsrail lobisi ve Kongre'de yerleşik müdahaleci konsensüsün rolü analiz edilecektir.

Analitik Çerçeve: Popülist Dış Politika Yaklaşımı

Siyaset alanında popülizm her ne kadar yeni bir fenomen olmasa da özellikle son on yılda tüm dünyada popülizmin yeniden yükselişe geçmesi ve gerek iktidardaki gerekse muhalefetteki liderlerin popülist söylemlere daha çok başvurması, Uluslararası İlişkiler disiplini içinde de bu konuya duyulan ilgiyi artırmıştır**.** Bu çabalardan doğan "popülist dış politika yaklaşımı", nispeten yeni bir çalışma alanı olmakla birlikte, popülizm ile dış politika arasındaki bağlantıyı sistematik biçimde ele alan argümanlarıyla pek çok noktada açıklayıcı bir çerçeve sunmaktadır. Wajner ve Giurlando, 2024 yılında kaleme aldıkları makalelerinde popülizm ile dış politika arasındaki ilişkiyi açıklamaya yönelik çalışmaların bir haritasını çıkarmışlar ve popülizmin çok boyutlu yapısı (ideoloji, strateji, üslup, söylem veya politika olarak) ile Uluslararası İlişkiler disiplininde dış politika analizindeki yerleşik çerçevelerin (formülasyon, süreç, roller, uygulama, çıktı) kesişim noktasında beş ana ekol olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu çalışmada popülizmin dış politikaya nasıl yansıdığını açıklamak için bu kategorizasyon esas alınarak literatürdeki temel argümanlar açıklanacaktır.

Literatürde popülizmi bir ideoloji olarak ele alan çalışmalar ilk grubu oluşturmaktadır (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 8). Cas Mudde'nin sıklıkla referans verilen tanımına göre popülizm, toplumu "saf halk" ile "yozlaşmış elit" arasında iki karşıt kampa bölünmüş gören ve siyasetin halkın genel iradesinin tezahürü olması gerektiğini savunan bir ideolojidir. Ancak Mudde'ye göre popülizm; sosyalizm, liberalizm veya muhafazakârlık gibi "kalın merkezli" (*thick-centered*) bir ideoloji değil, halk–elit karşıtlığına dayanan "ince merkezli" (*thin-centered*) bir ideolojidir ve bu nedenle kalın merkezli ideolojilerle kolayca birleşebilir (Mudde, 2004, ss. 543–545). Popülizmin bu sınırlı niteliği evrensel bir dış politika şablonu ortaya koymasını engellemekte, somut hedefleri ve politikaları büyük ölçüde eklemlendiği "ev sahibi" ideoloji tarafından belirlenmektedir (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 9; Destradi vd., 2021, s. 666; Verbeek ve Zaslove, 2017, s. 391). Örneğin popülist radikal sağ, korumacı, izolasyonist bir dış politika benimserken sol popülizm, emperyalizm karşıtlığı ve ulusötesi dayanışmaya açık bir çizgi izlemektedir (Verbeek ve Zaslove, 2017, ss. 392–395).)

Ancak literatürde popülizme bir ideoloji olarak yaklaşmayan çalışmalar da geniş yer tutmaktadır. Destradi vd. (2021, ss. 666–669) popülizmi gücün elde edilmesi için kullanılan bir "strateji," liderlerin halkla dolaysız ilişki kurduğu performatif bir "üslup" ve toplumsal talepleri antagonistik bir "biz–onlar" ayrımı üzerinden kuran bir "söylem" olarak kavramsallaştırmaktadır. Wajner ve Giurlando (2024) ise bu ayrımdan hareketle popülist dış politika literatürünü farklı ekollere ayırmaktadır. Bunlardan ilki, popülizmi bir strateji olarak ele alır. Buna göre liderler popülizmi gücü meşrulaştırma ve kitleleri mobilize etmede araç olarak kullanırlar (Wajner ve Giurlando, 2024 s. 10–11). Popülist liderlerin halkı yalnızca kendilerinin temsil ettiği iddiası, parlamentodan yargıya, bürokrasiden medyaya tüm denetleme mekanizmalarını "halk iradesinin" karşısına koymalarına gerekçe oluşturmaktadır. Dolayısıyla popülist aktörler siyasal olarak bu yapıların etkisini kırmayı hedeflemektedirler (Destradi vd., 2021, s. 667). Bunun dış politikadaki yansıması, geleneksel dış politika aktörlerinin ve teamüllerinin "müesses nizamın" bir parçası olarak dışlanması, kariyer diplomatlarının ve dışişleri bürokrasisinin yerine bizzat lidere kişisel sadakat duyan isimlerin getirilmesidir (Destradi vd., 2021, s. 675; Visnovitz ve Jenne, 2021, ss. 689–692). Karar alma mekanizmaları liderin tekelinde merkezileşirken, devletler arası ilişkiler liderler arasındaki kişisel bağlar, zirveler ve aracısız iletişim kanalları üzerinden yürütülür. Bu şekilde dış politikanın liderin tekelinde merkezileşmesi, kişiselleşmesi ve siyasallaşması uluslararası alanda soyut çıkarlar elde etmekten ziyade dış tehditler üzerinden halkı bir bayrak etrafında toplamaya ve içeride muhalifleri "dış güçlerin işbirlikçisi" olarak itibarsızlaştırmaya hizmet etmektedir (Wajner vd., 2024, ss. 1823–1824, Cadier, 2024, s. 7).

Popülizmi bir liderlik üslubu olarak ele alan çalışmalar, popülist dış politikanın uluslararası sahnede sergilenen performansa dayalı bir iletişim ve eylem biçimine dönüştüğünü ileri sürmektedir (Wajner ve Giurlando, 2024, ss. 12–13). Halkın genel iradesinin kendi bedenlerinde tecessüm ettiğini iddia eden popülist liderler, diplomasiyi liderin şahsına indirgemekte; geleneksel diplomatik teamülleri, nezaketi ve protokol kurallarını "yozlaşmış elitlerin" mirası olarak etiketleyerek uluslararası arenada yerel jargonları, hakareti ve kaba davranışları kullanmaktan çekinmemektedirler (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 13). Geleneksel diplomasinin "yüksek," soyut ve resmî tarzına karşı popülist lider, somut, kişiselleştirilmiş ve gayriresmî olanı yücelterek "sıradan halktan"

biri olduğunu kanıtlamak için diplomatik teamülleri kasıtlı olarak yıkar (Destradi vd., 2021, s. 668). Bu noktada dış politika, rasyonel çıkar alanından ziyade bir performans sahnesine dönüşür; lider bu sahnede kendini "koruyucu" ya da "kurban" olarak çerçeveleyebilir, güç gösterisinde bulunabilir ya da uluslararası sisteme karşı "kas gücü" sergileyebilir (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 13).

Uluslararası ilişkilerde popülizmi bir söylem olarak inceleyen çalışmalar ise popülist dış politikayı, liderlerin kitleleri etkilemek için kullandıkları dışa dönük bir söylem olarak ele almaktadır (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 14). Ernesto Laclau'nun fikirlerine dayanan bu yaklaşıma göre "halk" ve "elit" kavramları, popülist liderlerin siyasi çıkarlarına, zamana ve hitap ettikleri kitleye göre içlerini doldurdukları birer "boş kalıp"tır (Destradi vd., 2021, ss. 667–668). Sağ eğilimli veya etno-popülist söylemlerde "halk" etnik veya dinî sınırlarla daraltılırken, sol popülizmde ulusötesi bir tahayyülle genişletilir (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 15). Bunun dış politikaya yansıması, popülist liderlerin kurguladıkları "biz–onlar" ayrımının dünya sahnesine taşınmasıdır. Ülkenin güvenliğine ve kültürüne yönelik varoluşsal tehdit olarak güvenlikleştirilen göçmenler ve azınlıkların yanı sıra Avrupa Birliği (AB), Birleşmiş Milletler (BM) ve Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) gibi uluslararası liberal kurumlar da "halkın iradesine ihanet eden, küreselci seçkinlerin diktasındaki yozlaşmış kurumlar" olarak resmedilir (Biegon ve Hamdaoui, 2024, ss. 1858–1863; Destradi vd., 2021, s. 674). Popülist lider, "halk" ve "düşman" tanımlarını işine geldiği gibi değiştirerek kitleleri korku, öfke veya umut üzerinden harekete geçirebilmektedir (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 15).

Bu söylemsel kullanım nedeniyle popülist liderlerin dış politikası, uluslararası arenada sonuç elde etmeye yönelik diplomatik bir çabadan ziyade iç politikada rakipleri zayıflatmaya ve tabanı mobilize etmeye yarayan performatif bir araca dönüşmektedir (Destradi vd., 2021, s. 666). Cadier, bu araçsallaştırmanın üç tipolojisini ayırt etmektedir: Liderin kendi dış politika kimliğini siyasi seleflerine zıt pozisyonda tanımladığı "kontrpiye dış politika," dış politikanın iç muhalefeti marjinalleştirmek için kullanıldığı "savaş meydanı dış politikası" ve uluslararası dinamiklerin tamamen iç siyasi hedeflere boyun eğdirildiği "boyun eğdirilmiş dış politika" (Cadier, 2024, ss. 3–8).

Dış politikada popülizmi sürece değil sonuca bakarak inceleyen çalışmalar ise ne söylendiği ya da kararların nasıl alındığından çok uluslа-

rarası sahnede atılan fiilî adımlara ve pratik sonuçlara odaklanmaktadır (Wajner ve Giurlando, 2024, s. 16). Bu çalışmalardan bazıları, popülist liderlerin tek müttefike bağımlılığı azaltmak ya da liberal uluslararası düzenin normatif beklentilerinden kaçmak için ittifaklarını çeşitlendirdiklerini ve geleneksel müttefiklerden uzaklaştıklarını ve bunun ideolojik bir yakınlaşmadan değil pragmatik bir arayıştan kaynaklandığını ortaya koymaktadır (Destradi vd., 2021, s. 675; Visnovitz ve Jenne, 2021, ss. 696–697). Sonuç odaklı çalışmaların en çarpıcı bulgusu ise söylem ile eylem arasındaki tutarsızlıktır. Popülist liderler küresel kurumlara karşı sert söylem kullansalar bile bu, çoğu zaman büyük stratejik politika değişikliklerine dönüşmemektedir (Biegon ve Hamdaoui, 2024, ss. 1868–1869; Wajner vd., 2024, s. 1825). Literatürde bu durum, popülistlerin dış politikada "havlayan ama ısırmayan köpekler" şeklinde nitelendirilmelerine neden olmaktadır (Cadier, 2024, s. 17; Wajner ve Giurlando, 2024, s. 16). Başka bir ifade ile popülistler içeride "saf halkı" (*pure people*) mobilize etmek ve oylarını maksimize etmek için "dış güçleri" düşmanlaştıran bir söylem üretseler de iş icraata geldiğinde çoğu zaman adım atmadıkları, sembolik pozlar vermenin ötesine geçmekte zorlandıkları görülmektedir (Destradi vd., 2021, s. 678). Yapılan çalışmalar, uluslararası kısıtlamaların, iç bürokratik direnişin ya da dış politika hamlelerinin genelde yüksek maliyetlerinin popülist liderleri sınırlandırdığı sonucuna varmaktadır.

Sonuç olarak popülizmi dış politika üzerinden inceleyen çalışmalar bunun sadece bir iç politika anomalisi olmadığını göstermektedir. Popülizm dış politikada, uluslararası sistemde çok taraflılığı ve kurumları sarsan, diplomasiyi dış düşmanlar ve küresel elitler üzerinden iç politika rekabetine alet eden, geleneksel kurumsallığı lider etrafında kişiselleştiren ve egemenliği tam anlamıyla tesis etme argümanıyla liberal uluslararası düzene meydan okuyan, tutarsızlıklar barındıran, pragmatik ve kriz odaklı çok boyutlu bir yapı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Trump'ın Dış Politika Söylemi, MAGA Koalisyonun Bileşenleri ve Farklılaşan Dış Politika Vizyonları

Trump, ilk kez başkanlık için adaylığını açıkladığı 16 Haziran 2015'ten itibaren milliyetçi, çatışmacı ve popülist söylemi ile dikkatleri kendi üzerine çekmiştir. Bu söylemi başkanlık sürecinde devam ettirmiş ve 2024 kampanyasına da taşımıştır. Kampanyasını "Önce Amerika" sloganı etrafında inşa eden Trump, bunun bir yansıması olarak dış politi-

kada "sonsuz savaşları" sona erdirme vaadinde bulunmuştur. Bu noktada popülist ideolojinin "saf halk" ve "yozlaşmış elit" ayrımı üzerinden kendini Yeni Muhafazakârlara karşı konumlandıran Trump, kampanyasının dış politika ayağını "demokrasi ihracı" söylemi ve "bitmeyen savaşlar" eleştirisi üzerine kurmuştur. Kampanyası boyunca Irak ve Afganistan savaşlarının trilyonlarca dolara ve binlerce Amerikalı askerin hayatına mal olduğunu, girilen savaşların bölgeyi daha güvensiz kıldığını, bu savaşların Amerikan çıkarlarına değil, küreselci elitlerin ve savaş kışkırtıcılarının çıkarlarına hizmet ettiğini defalarca yinelemiştir. Kendisini açıkça "barış adayı" olarak konumlandırıp rakiplerini üçüncü dünya savaşını başlatacak savaş kışkırtıcıları olmakla itham etmiştir (Trump, 2023; 2024; 2025).

Trump'ın her iki dönemde de çok ses getiren bu dış politika söylemi, MAGA hareketinin dayandığı popülist, milliyetçi, korumacı ve kısıtlamacı siyasal söylemin bir uzantısıdır. Trump, kendi üslubunu ekleyerek hem iç hem dış politikada bu söylemi "kendine has" kılmış olsa da başvurduğu kavramlar ve önerdiği çözümler Amerikan siyasal muhafazakârlığında daha önce de dile getirilmiştir (Bloodworth, 2023, s. 186). Bu anlamda özellikle 1980'lerde Reagan iktidarı üzerinde Yeni Muhafazakârların artan etkisine karşı geleneksel muhafazakârların içinden bir tepki olarak doğan Paleomuhafazakârlıkla söylemsel paralellik dikkat çekicidir. Savundukları küreselleşme karşıtlığından kurulu düzen eleştirisine, yönetici elitler söyleminden göç karşıtlığına, kültür savaşlarından "unutulan Amerika" kavramsallaştırmasına, küresel müdahalecilik eleştirisinden uluslararası kurumlara karşı şüpheci tutuma kadar Paleomuhafazakârlar, Trump'ın hemen her söyleminin kaynağıdırlar. Paleomuhafazakârlar, 1992 ve 1996 yıllarında Cumhuriyetçi Parti başkanlık ön seçimlerinde Patrick J. Buchanan'ın etrafında örgütlenmeleri ile Amerikan siyasetinde konuşulur olmuşlardır (Drolet ve Williams, 2020, ss. 30–32). Buchanan'ın seçim kampanyasının sloganı da Trump gibi "Önce Amerika"dır (R. Kiely, 2019, s. 3). Ancak bu dönemde Paleomuhafazakârlar kayda değer herhangi bir seçim başarısı elde edememişlerdir. Bunun nedeni söylediklerinin tabanda karşılığının olmaması değildir. Reagan'ın muhafazakârları birleştiren güçlü mirası ve Yeni Muhafazakârların 2001'de iktidara gelmesi ile baskılanan Paleomuhafazakârlar, Afganistan ve Irak Savaşı karşıtı duruşları, ABD dış politikasında İsrail etkisine yönelik eleştirileri ve yer yer beyaz üstünlükçülükten ırkçılığa ve anti–Semitizm'e uzanan söylemleri ile 2000'lerin

başında siyasi arenadan tamamen dışlanmışlardır (Bloodworth, 2023, ss. 193–195; Drolet ve Williams, 2020, ss. 30–32). Hareketin siyasi varlığı bu dönemde silinip gitse de topluma, değerlere, dış politikaya ve ekonomiye dair tezleri, 2008 ekonomik krizinin ardından taşradaki orta sınıfın geçim kaygılarının derinleştiği ve çok kültürcülük ile liberal politikalara karşı muhafazakâr tabandaki hoşnutsuzluğun giderek büyüdüğü bir konjonktürde yeniden yankı uyandırmaya başlamıştır (Bloodworth, 2023, s. 198). 2009'da ortaya çıkan Çay Partisi hareketi bu yeniden canlanmanın bir ürünüdür. Trump bu girişimi bir üst aşamaya taşıyarak, siyasette sözünün dinlenmediğini ve görmezden gelindiğini düşünen küskün kesimleri harekete geçirmek ve kendisini yerleşik siyasetin dışında bir alternatif olarak sunmak amacıyla Paleomuhafazakâr söylemi büyük ölçüde sahiplenmiştir. Trump ile Paleomuhafazakârlık arasında bu söylem köprüsünü kuran isim ise ilk döneminde önce kampanyasının baş stratejisti, ardından danışmanı olarak görev yapmış olan Steve Bannon'dır (Drolet ve Williams, 2020, s. 29; Gold vd., 2016).

Bannon'ın fikir babalığında güncellenen söylem Trump'a muhafazakâr milliyetçi ideolojik bir temel sunmuştur. Ancak Trump bir Paleomuhafazakâr olmadığı gibi kullandığı söylem de gerçek bir ideolojik bağlılığı değil, bir seçim stratejisini yansıtmaktadır. Trump'ın hedef kitlesi Paleomuhafazakârların "Amerikan Orta Kesim Radikalleri" (*Middle American Radicals*) olarak adlandırdığı (Francis, 2016, ss. 388–389) kesim olmuştur. Neoliberal politikalardan zarar görüp ekonomik olarak dibe itilen, kültürel dönüşümden tedirgin olup değersizleştirildiğini hisseden ve mevcut düzene karşı köklü bir kuşku taşıyan bu geniş orta sınıfın oylarını isteyen Trump için Paleomuhafazakâr söylem biçilmiş bir kaftan olmuştur.

Trump'ın dış politika çizgisi de bu doğrultuda şekillenmiştir. Bu muhafazakâr tabanın Irak ve Afganistan savaşlarına tepkisi Paleomuhafazakârların izolasyonculuğa kayan kısıtlamacı ve milliyetçi dilinin benimsenmesine neden olmuştur. Paleomuhafazakârlar, küresel dış politikanın Amerikan çıkarlarını aşındırdığını, uluslararası liberal düzenin kurumlarıyla beraber Amerikan'ın ulusal egemenliğini ve kültürel özgünlüğünü yok ettiğini, küresel hegemonya iddiasının ABD'yi kendi sonunu getirebilecek geniş ve açık uçlu taahhütler altına soktuğunu söylemektedirler. Buna göre stratejik akıl yerine ahlaki bir temele dayanan güç kullanımı, gerçek tehditlerle ABD'nin mücadelesini tehlikeye sokmaktadır. Paleomuhafazakârlara göre ABD, elbette stratejik tehdit-

ler karşısında caydırıcılığını korumalı, kendisi ve çıkarları doğrudan saldırıya uğradığında "zamanında ve etkin" şekilde askeri güce başvurmalıdır ancak bunun dışında müdahaleden kaçınmalıdır (Francis, 1993, ss. 140–141; Buchanan, 2004, s. 5). Kısacası daha az müdahaleci, hatta "Önce Amerika" adına izolasyoncu bir dış politika izlenmelidir (R. Kiely, 2019, s.3). 2016 seçimleri yaklaştığında anketler bu söylemin Cumhuriyetçi tabanda ciddi bir karşılığı olduğunu göstermiştir. Seçmen "ezici güç" kullanımını desteklemekle birlikte uzun soluklu askeri angajmanlara, kolektif güvenlik antlaşmalarına ve çok taraflı taahhütlere karşı çıkmaktadır. Bu anlamda "ezici güç" desteği demokrasi teşviki ve ulus inşasına değil, "gir ve çık" anlayışına karşılık gelmektedir (Bloodworth, 2023, s. 199). Paleomuhafazakârların dış politika söylemini bu oyları almak için büyük ölçüde benimseyen Trump, onların İsrail eleştirilerini ise evanjelik ve Yahudi oylarını ve İsrail lobisinin desteğini gözeterek dışarıda bırakmıştır.

MAGA hareketi bütün bu söylem etrafında şekillenmiştir. Bu söylemin geniş kitlelere aktarılmasında Fox News başta olmak üzere muhafazakâr televizyon, radyo ve dijital medya kanalları önemli bir rol oynamıştır. Sean Hannity, Laura Ingraham, Mark Levin, Tucker Carlson ve Megyn Kelly gibi isimler, ana akım medyadaki etkilerini MAGA söyleminin meşrulaştırılması ve yaygınlaştırılması yönünde kullanmıştır. Carlson ve Kelly daha sonra dijital yayıncılığa yönelerek bu söylemi yeni mecralara da taşımışlardır. Steve Bannon, Charlie Kirk, Candace Owens, Alex Jones ve Laura Loomer gibi figürler ise başından itibaren dijital medya aracılığıyla elit karşıtlığı, göç karşıtlığı, kültür savaşları ve "Önce Amerika" ekseninde şekillenen küreselleşme ve müdahale karşıtı söylemlerin geniş kitlelere ulaştırılmasında ve tabanın mobilizasyonunda etkili olmuşlardır.

Buna karşılık MAGA hareketi ile MAGA koalisyonunu, yani Trump'ı iktidara taşıyan seçim koalisyonunu birbiriyle karıştırmamak gerekmektedir. Her ne kadar bu koalisyonun en ön planda olan bileşeni, özellikle aktif medya ayağı sayesinde MAGA hareketi ise de koalisyon farklı nedenlerle Trump'a destek veren muhafazakârlık spektrumundan çeşitli siyasi hareketleri, düşünce kuruluşlarını, medya ve iş çevrelerini içermektedir. Bunlardan bazıları MAGA hareketine doğrudan eklemlenirken bazıları Trump'ın seçim koalisyonu içinde yer almakla birlikte MAGA'cı söylemi tümüyle paylaşmamışlardır. Bu noktada Paleomuhafazakâr hareketin sadece söylemiyle MAGA hareketi içinde var ol-

madığını ve 2008'den sonra mirasından doğan Alt-Right ve Amerikan Main Street Muhafazakârlığı gibi siyasi hareketlerle MAGA hareketine eklemlendiğini belirtmek gerekir. MAGA hareketinin içinde yer almayan ama dış politikası üzerinden harekete destek veren bir kesim de olmuştur. Priebe vd.'nin (2024, s. 153) "Ulusal Kısıtlamacılar" (*Nationalist Restrainers*) olarak tanımladığı bu kesim MAGA'nın tüm iç politika gündemini benimsememekle birlikte derin angajmanın Amerikan ulusal kimliğini ve yaşam tarzını tehdit ettiği düşüncesiyle müdahalecilik karşıtı bir çizgiyi MAGAcılar ile paylaşmaktadır.

MAGA seçim koalisyonunun en önemli bileşenlerinden biri "Ulusal Muhafazakârlar"dır (*National Conservatives–Natcons*). Ulusal Muhafazakârlık, İsrailli-Amerikalı siyaset teorisyeni Yoram Hazony'nin öncülüğünde milliyetçiliği yeniden meşrulaştırmayı amaçlayan entelektüel bir akım olarak doğmuştur. Hazony'nin yazdığı 2018 tarihli The Virtue of Nationalism adlı çalışması, 2019'da kurduğu Edmund Burke Vakfı ve o tarihten itibaren düzenli olarak gerçekleştirilen Ulusal Muhafazakârlık konferansları harekete kurumsal bir çerçeve kazandırmıştır (Borg, 2024, s. 2240). Ulusal Muhafazakârlığın henüz yeni şekillenmeye başladığı bu dönemde hareketin Trump'tan tümüyle bağımsız ve yerleşik bir doktrin olmaktan çok Trump döneminde güç kazanan milliyetçi ve popülist yönelimleri düşünsel olarak çerçeveleme girişimi olduğu da ileri sürülmüştür (Stelzenmüller, 2019). Ulusal Muhafazakârlar, müdahaleci dış politikayı liberal yayılmacılığın kılık değiştirmiş biçimi olarak eleştirip, Amerikan dış politikasında kısıtlamacı bir çizgi benimsemektedirler. Ancak bu kısıtlamacılık daha çok Yeni Muhafazakârlık tarzı liberal müdahaleciliğe yöneliktir; çünkü ABD'ye doğrudan tehdit oluşturduğunu düşündükleri durumlarda güç kullanımına karşı değillerdir. Bu anlamda Çin'i öncelikli tehdit olarak tanımlayan Ulusal Muhafazakârlar, Çin'e karşı gerekirse güç kullanımını içeren şahin bir politikayı savunmaktadırlar. "Önce Asya" olarak adlandırılan bu yaklaşım çerçevesinde hem Avrupa'da hem Ortadoğu'da ABD'nin taahhütlerinin sınırlandırılmasını istemektedirler. Ukrayna'ya desteğe de Ortadoğu'da yeni bir savaşa da aynı nedenle karşıdırlar (Borg, 2024, ss. 2241–2242).

Koalisyonun bir diğer bileşeni Muhafazakâr Kısıtlamacılar (*Conservative Restrainers*) olarak adlandırılan Cato Institute'ın entelektüel merkezinde yer aldığı kesimdir. Bu grup, libertaryen ve klasik liberal bir zeminde Amerikan dış politikasındaki aşırı askeri angajmanı, yabancı

taahhütleri ve ittifakları hem stratejik hem de ilkesel açıdan sorunlu bulmaktadır. İtirazlarının temelini kültürel erozyon değil, anayasal denge ve bireysel özgürlüklerin aşınması oluşturmaktadır. Küçük devleti önceleyen bu kesim savaşa, devlet aygıtını genişlettiği ve yürütme erkini anayasal sınırların ötesine taşıdığı için karşıdır (Priebe vd., 2024, ss. 149–152). Göç ve ticaret politikalarında Trump yönetimi ile gerilimler yaşamalarına karşın, Yeni Muhafazakârlara ve müdahaleciliğe karşıtlık ekseninde Trump'a çekingen bir destek vermişlerdir. Çay Partisi geçmişine sahip Rand Paul ve Thomas Massie bu çizginin Kongre'deki en bilinen siyasi figürleridir (Sonka, 2025). Her ikisi de 2024 seçimlerinde Trump'a desteklerini gecikmeli ve çekinceli olarak açıklamışlardır (Nitzberg, 2025; Kelly, 2024).

Trump'ın seçim koalisyonunun bir diğer önemli bileşeni ise bir siyasal blok olarak tanımlanması kolay olmayan ancak Cumhuriyetçi taban içinde ciddi bir ağırlığa sahip bulunan evanjeliklerdir. Evanjelikler için ABD'nin İsrail'e koşulsuz desteği her zaman öncelikli olmuştur. Bu kesimin en etkin grubu olan Hristiyan Siyonistler ve dispensasyonalist çevrelerde İsrail'e destek, kutsal metinlerin yön verdiği teopolitik bir zorunluluk olarak görülmekte, Kudüs'ün İsrail'in denetimine geçmesi ve İran'ın varoluşsal tehdit olarak hedeflenmesi dış politika tahayyüllerinin merkezinde yer almaktadır (Özçelik ve Okur, 2021, ss. 13–20). Hristiyan Siyonistler, izlediği İsrail politikası nedeniyle Obama'yı ve yönetimini "ABD karşıtı" ve hatta "şeytani" olarak nitelendirmişler, buna karşın Evanjelik medya organlarında Trump, İsrail›i destekleyerek ülkeyi bu "lânetten" kurtaracak bir "kurtarıcı" olarak sunulmuştur (Durbin, 2020, s. 7–8). Bu kesimlerin Trump'a desteği ilk döneminde aldığı büyükelçiliğin Kudüs'e taşınması ve İran Nükleer Anlaşması'ndan çekilme gibi kararlar sonrası daha da artmıştır. Hristiyan Siyonistlerin Trump'ın politikaları üzerinde belirleyici bir kontrol gücüne sahip olduğu yorumları yapılsa da grubun siyasi etkisi İsrail lobisi dışında düşünüldüğünde son derece sınırlıdır (Mandacı, 2025). Evanjelikler daha çok oy potansiyelleriyle Trump tabanı içinde önemli yer teşkil etmektedirler. 2016'da evanjelik seçmenin yüzde 81'i oylarını Trump'a verirken bu oran 2024'te yüzde 85'e yükselmiştir. Toplam seçmenin yaklaşık yüzde 20'sini oluşturan bu grup, aynı zamanda Cumhuriyetçi Parti'nin en istikrarlı tabanını temsil etmektedir (PRRI, 2024).

Koalisyonun diğer bileşeni Cumhuriyetçi Parti'dir. Trump'a parti içinden gelen destek yalnızca kısıtlamacı ve milliyetçi dış politika çizgisini

benimseyen yeni MAGA çevrelerinden değil, uluslararasıcı dış politika anlayışını benimseyen geleneksel kesimden de gelmektedir. Partinin muhafazakâr ana omurgasını oluşturan bu kesim, Trump'ın MAGA hattıyla dış politikada önemli ölçüde ayrışmakta; Reagan döneminden miras kalan güçlü savunma harcamaları, ittifak taahhütleri ve ABD'nin küresel liderlik rolüne bağlılık gibi ilkeleri savunmaktadır. Bu dış politika çizgisinin kurumsal ve entelektüel merkezleri olarak American Enterprise Institute (AEI) ve Hudson Institute ön plana çıkmaktadır (Borg, 2024, s. 2244). Trump'ın üslubu, kısıtlamacı çıkışları ve Ukrayna politikası bu uluslararasıcı çevrelerde ciddi rahatsızlık yaratmış olsa da vergi indirimi vaatleri, yargı atamaları, göç karşıtlığı, İran ve Çin'e yönelik sert tutumu bu kesimin seçimlerde Trump safında yer almasını mümkün kılmıştır. Hatta Trump, parti içindeki şahin ve güvenlikçi dış politikayı savunan isimlerden dahi bu sayede destek almıştır. Bu nedenle Cumhuriyetçi Parti içindeki Trump desteği, dış politikada homojen bir uzlaşıdan ziyade, farklı önceliklere sahip iki ayrı eğilimin aynı seçim koalisyonunda buluşması olarak değerlendirilmelidir. Trump'ın özellikle ilk döneminde parti içinde belirgin bir gerilim yaratan iki grup arasındaki dış politikaya dair görüş ayrılıklarının başlıca istisnası İsrail'e verilen destek olmuştur. Uluslararasıcı kanat İsrail'e stratejik ortaklık ve değer temelli bağlılık çerçevesinde güçlü destek verirken kısıtlamacı, milliyetçi çizgideki Cumhuriyetçiler de İsrail'e yardımı büyük ölçüde desteklemişlerdir. Nitekim kısıtlamacılar, Ukrayna yardımını bloke etmelerine karşın İsrail yardımını ezici çoğunlukla onaylamışlardır (Seib, 2024).

Bileşenlerine bakıldığında Trump koalisyonunun dış politikaya dair en önemli özelliği ortak bir vizyonu paylaşmıyor olmasıdır. MAGA hareketinde öne çıkan kısıtlamacı, milliyetçi ve müdahale karşıtı söylem tabanda güçlü bir karşılık bulsa da Trump'a destek veren siyasal grupların önemli bir kısmı başından itibaren dış politikada askeri güç kullanımına oldukça açıktır. İsrail'e destek meselesinde ise bu müdahale yanlısı hat daha da güç kazanmaktadır. Bu çerçevede koalisyonun bileşenleri, dış politikada askeri müdahaleye yaklaşımları açısından kabaca iki kanada ayrılabilir. MAGA hareketi, Ulusal Kısıtlamacılar ve Muhafazakâr Kısıtlamacılar, gerçek ve doğrudan tehditler dışında askeri güç kullanımına mesafeli durmaları nedeniyle bu çalışmada "kısıtlamacı kanat" içinde değerlendirilmektedir. Çin tehdidini merkeze koyan Ulusal Muhafazakârların Ortadoğu'da yeni savaşlara karşı konumlarına

rağmen Çin'e yönelik politikada güç kullanımına açık olmaları ve İsrail meselesindeki tutumları onları bu gruplandırmada kaygan bir konumda bırakmaktadır. Dış politikada askeri güç kullanımına açık Cumhuriyetçi Parti'nin uluslararasıcıları ve şahinleri ile İsrail meselesi özelinde Evanjelikler "müdahaleci kanat" içine dahil edilmiştir.

İran Savaşı Kararının Anatomisi

ABD dış politikası yapım süreci, sistemin en güçlü siyasi aktörü olan başkanın etrafında şekillenmektedir. Anayasa'nın II. maddesi yürütme yetkisini başkana tevdi etmekte ve kendisini silahlı kuvvetlerin başkomutanı olarak tanımlamaktadır. Savaş ilan yetkisi Anayasa tarafından Kongre'ye bırakılmış olsa da II. Dünya Savaşı sonrasında başkanlar Kongre'nin açık yetkilendirmesi olmaksızın orduyu askeri operasyonlarda kullanma pratiğini kurumsallaştırmışlardır. Bu teamül, başkanları askeri güç kullanımını içeren dış politika kararlarında belirleyici bir konuma getirmiştir. Kongre, 1973'te kabul ettiği Savaş Yetkileri Kararı (*War Powers Resolution*) ile yürütmenin yetkilerini bu şekilde genişletmesini dizginlemek istediyse de düzenleme sonraki dönemlerde başkanlar tarafından büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. Bunun bir nedeni de denetleyici konumuna rağmen Kongre'nin başkanın dış politika kararlarına müdahale etme eğiliminin iç politika meselelerine kıyasla belirgin biçimde düşük olmasıdır (Scott ve Rosati, 2023, ss. 108–109). Dış politika bürokrasisi karar süreçlerinde geleneksel olarak önemli bir rol üstleniyor olsa da başkanlar zaman içinde dış politika yönetimini Beyaz Saray'daki sadık kurmaylarının eliyle merkezileştirmişlerdir (Cohen, Dolan ve Rosati, 2002, ss. 122–142).

Trump gibi popülist bir liderin elinde bu merkezileşme daha sert bir hal almış, dış politika bürokrasisi tümüyle bypass edilmiş, liyakat ve tecrübe kriterleri göz ardı edilerek kurulan "Trump'a sadık" bir çekirdek ekip dış politikanın yürütülmesini üstlenmiştir. Bürokrasinin ve diğer denetim mekanizmalarının dışlanması başkana erişimi olan ve dış politika seçeneklerinin üretilmesinden diplomasinin yürütülmesine dek önemli roller üstlenen ekip üyelerini karar sürecinde kritik bir konuma taşımıştır. Bu nedenle İran'a yönelik İsrail'in yanında bir askeri operasyonun başlatılma kararının analizinde Trump'a yakın ekip üyelerinin siyasi eğilimleri ile dış politikaya ve İran meselesine bakışları dikkate alınmalıdır. Her ne kadar Trump kararın onaylanması noktasında son karar mercii olsa da Başkan'ın tercihlerinin biçimlenmesinde dış po-

litika seçeneklerini üreten ekibin etkisi göz ardı edilmemelidir. Özellikle Trump'ın seçim koalisyonunun kabaca dış politika kısıtlamacılar ve müdahaleciler diye ayrıldığı göz önüne alındığında bu ekibin profili hangi dış politika vizyonunun yönetimde baskın olduğunu anlamak adına daha önemli hale gelmektedir. Bu bölümde Trump'ın "savaşlara son" söyleminin aksine ekibinde müdahaleci kanadın baskın olduğu ve MAGA hareketinin merkezinde yer aldığı seçim koalisyonu ile dış politikayı yürüten ekip arasında bir asimetri olduğu iddia edilmektedir. Müdahaleci kanadın baskınlığı önce ekibin oluşum sürecinde Heritage Vakfı'nın bu kesime sağladığı kurumsal destek, ardından ekip üyelerinin siyasi profilleri ve İran meselesine dair yönetime katılmadan önceki bakış açıları üzerinden gösterilecektir. Son olarak İsrail lobisi ve Kongre'deki yerleşik müdahaleci konsensüs, bu baskınlığı hem ekip oluşumu hem karar süreci düzeyinde destekleyen yapısal faktörler olarak tartışılacaktır.

Trump Ekibini Kuruyor: Müdahaleci Kanada Heritage Desteği

Trump'ın Ocak 2017'de ilk başkanlık görevine başladığında karşılaştığı en büyük güçlüklerden biri, "kurulu düzen" eleştirisiyle geleneksel Cumhuriyetçi Parti kadrolarını dışladığı için kadro oluşturmada zorlanmasıdır. Bush dönemi isimlerinden ve Yeni Muhafazakâr çizgiden uzak durmak istemesi, kilit noktalar için iş dünyasına ve askeri bürokrasiye yönelmesine neden olmuştur. Dışişleri Bakanlığına Exxon Mobil'in eski üst yöneticisi Rex Tillerson'ı, Ulusal Güvenlik Danışmanlığına önce emekli Orgeneral Michael Flynn'i, ardından muvazzaf Korgeneral Herbert R. McMaster'ı, Savunma Bakanlığına ise eski CENTCOM Komutanı emekli General James Mattis'i getirmiştir (Kapur ve Lehman, 2024; Lederman vd., 2018). Daha az direnç göreceğini düşündüğü bu kadro, tersine güçlü kurumsal refleksler sergilemiş, geleneksel ittifak mantığına bağlılık, uluslararası liberal düzenin sürdürülmesi ve kurallara dayalı karar alma gibi yerleşik normları benimsemişlerdir (Contorno vd., 2025). Literatüre "odadaki yetişkinler" olarak geçen bu kadro, kariyer bürokratlarıyla birlikte Trump'ın popülist dürtülerini dizginlemek için ortak irade ortaya koymuş, sonuç olarak Trump ilk döneminde dış politikada büyük ölçüde kısıtlanmıştır (Biegon ve Hamdaoui, 2024, ss. 1869–1870; Jenne, 2021, s. 332).

Bu ders, ikinci döneme hazırlanan Trump'ın ekibini oluştururken benimsediği kriterleri doğrudan etkilemiştir. Devlet deneyimi ve liyakatin

kurumsal direnci beraberinde getirdiğini düşünen Trump, ekip üyelerini belirlemede "kendine sadakat ve bağlılığı" temel kriter olarak ortaya koymuş ve "eski"ye dayanmadan kadrolarını kurmak istemiştir (Kapur ve Lehman, 2024, Contorno vd., 2025). Ancak çekirdek ekibi bir yana, federal hükümette doldurulması gereken 4000 kadro göz önüne alındığında bu dönüşüm ciddi bir örgütsel altyapı kapasitesi ihtiyacını doğurmuştur. Bu noktada Reagan döneminden beri Cumhuriyetçi Parti için yönetim planlama önerileri hazırlayan muhafazakâr bir düşünce kuruluşu olan Heritage Vakfı'nın hazırladığı "Project 2025" projesinden yararlanıldığı iddiaları gündeme gelmiştir (Smith ve Hillyard, 2024). Project 2025, yeni yönetim için kapsamlı bir yol haritası, federal bürokrasi eğitim programı ve yürütme emri taslakları içermesinin yanı sıra projenin asıl dikkat çekici kısmı muhafazakâr profesyonellerden oluşan geniş ve detaylı bir personel veri tabanı içeriyor olmasıdır ("Project 2025," 2024). Borg, Project 2025'i Trumpizm'i kurumsallaştırma amacıyla yapılan en ayrıntılı uygulama planı olarak tanımlamaktadır (2024, s. 2243),

Her ne kadar gerek Trump gerekse Heritage yeni yönetimin atamalarına dair aralarında kurulan bağlantıyı defalarca inkâr etmiş olsalar da Trump döneminde sadece orta kademede değil, üst kademelerde de yapılan atamaların Heritage ile bağı bu ilişkiyi dikkat çekici kılmaktadır (Allen ve Basu, 2024; Wehrman, 2024). CIA Direktörlüğüne getirilen John Ratcliffe bizzat Project 2025'in istihbarat bölümüne katkıda bulunmuş, yine projeye katkı veren İran asıllı Mora Namdar, Mayıs–Aralık 2025 döneminde Dışişleri Bakanlığı Yakın Doğu İşleri Bürosunun başında görev yapmıştır (Knickmeyer, 2026). Heritage, Savunma Bakanı olarak Trump tarafından önerilen Pete Hegseth'in Senato onay sürecinde yürütülen lobi faaliyetlerine bir milyon doların üzerinde kaynak aktarmıştır ("Heritage Foundation to Spend," 2024). Pek çok kez Heritage'da konuşma yapmış olan Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun adaylığı da Heritage tarafından destek görmüştür (Heritage Foundation, 2024). Ayrıca Trump'ın damadı Jared Kushner'ın da Heritage ile güçlü bağları bulunmaktadır. 2023'ten itibaren Heritage'ın Ulusal Güvenlik Merkezinin direktörlüğünü yürüten Robert Greenway, Trump'ın ilk döneminde Ulusal Güvenlik Konseyinde Ortadoğu ve Kuzey Afrika İşleri Direktörü olarak görev yapmış ve Kushner ile beraber İbrahim Anlaşmaları sürecini yönetmiştir. Greenway ayrıca Kushner tarafından 2021 yılında kurulan İbrahim Anlaşmaları Barış Enstitüsü (*Abraham Accords Peace Institute*) kurucu başkanı olarak görev almış, Heritage'a

geçtikten sonra kuruluşun Heritage ile birleşme sürecini yürütmüştür (Nichols ve Kight, 2025). Bu birleşme, Kushner'ın İsrail'in güvenliğini merkeze koyan Ortadoğu politikası ile Heritage'ın güvenlikçi perspektifinin birleşmesi ve Ortadoğu politikasının yürütülmesinde iş birliği olarak da yorumlanmalıdır.

Bu noktada Heritage'ın genel dış politika çizgisi ve İran meselesine dair pozisyonu önem kazanmaktadır. 2021'de Heritage'ın başına gelen Kevin Roberts, 2022'deki Ulusal Muhafazakârlık Konferansı'nda Heritage'ın hareketin bir parçası olduğunu ilan etmiştir (Borg, 2024, s. 2243). Bu Heritage'ı dış politikada Çin tehdidini merkeze alan müdahaleciliğe açık bir dış politika çizgisine taşımakla birlikte aslında Ortadoğu'da kısıtlamacılıktan onu uzak tutacak yerleşik bir İran politikasına sahiptir. Heritage, 2010'lardan itibaren yayımladığı raporlarda İran rejimine yönelik "maksimum baskı" politikasını ve rejim değişikliği hedefini sistematik bir biçimde savunmuş, Trump'ın ilk döneminde İran'ın nükleer programını sınırlandırmak amacıyla 2015'te imzalanan Kapsamlı Ortak Eylem Planı'ndan çekilme kararını desteklemiştir (Phillips, 2010; Phillips, 2018). Benzer şekilde Project 2025'in İran bölümünde de rejim değişikliği vurgusu ön plana çıkmaktadır. Obama ve Biden döneminin diplomasi odaklı yaklaşımını "rejimi güçlendiren, nükleer silah programının genişlemesine zemin hazırlayan ve küresel terörizmi destekleyen bir hata" olarak tanımlayan raporda ABD yönetimi ekonomik ve diplomatik araçlarla "özgür bir İran'a giden yolu açmaya" çağrılmaktadır (Heritage Foundation, 2023, s. 180–181). Her ne kadar bir askerî müdahale seçeneği açıkça zikredilmese de İran Savaşı'nın başlamasının ardından Heritage'ın operasyonu savunması, Çin'in de etkisini kıracak bir savaş olarak çerçevelemesi ve savaşın genişletilmesine yönelik politika önerileri üretmesi, bu seçeneğin başından beri masada olduğunun delilleridir (Coates, 2026; Fredman, 2026).

Trump'ın Ekibinin Dış Politika Çizgisi: Müdahalecilerle İsrail Destekçilerinin Güç Birliği

Trump, ikinci döneminde Dışişleri Bakanlığını küçültmeye ve yeniden yapılandırmaya gitmiştir. Bu süreçte, üst düzey görevde bulunanlar ağırlıklı olmak üzere 3.800'ün üzerinde uzman personel işten çıkarılmış veya istifa etmiş ya da emekli edilmiştir. İran politikasının belirlenmesinde kritik önemde olması gereken Yakın Doğu İşleri Bürosundan 80'den fazla uzman çıkarılmış ve bütçesinde önemli bir kısıntıya gidil-

miştir (Knickmeyer, 2026). Geleneksel dışişleri bürokrasisinin tamamen devre dışı bırakılması ve uzman kadroların yokluğu, Trump dönemi dış politikasında seçeneklerin üretilmesinden sürecin yürütülmesine kadar kendisine yakın çekirdek ekibi daha kritik bir konuma getirmiştir. Trump'ın ekibine "kişisel sadakat" kriteriyle seçilmiş olmaları ekip üyelerini pasifize eden bir anlatıya yol açmaktadır. Oysa ekip üyeleri dış politikanın yürütülmesinde bürokrasinin dışlanmasıyla birlikte daha etkin bir konuma gelmişlerdir. Bu nedenle karar sürecinin aktörleri olarak bu kişilerin siyasi profilleri ve İran meselesine dair Trump yönetiminde görev almadan önceki düşüncelerinin ne olduğu önemlidir.

Bu isimlerden ilki olan Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun Cumhuriyetçi Parti içindeki siyasi pozisyonu dış politikada sert güç, caydırıcılık ve baskıyı önceleyen güvenlikçi kanada yakındır. 2015'te Cumhuriyetçi Parti başkan adaylığı kampanyasının merkezine "güç yoluyla barış" sloganını koyan Rubio'nun, seçilmesi halinde "şahin" ve "sert güce dayalı" bir dış politika izleyeceği yorumları yapılmıştır ("Hawkish U.S. Foreign Policy," 2015). İran'ı diplomatik dengeyle yönetilecek bir aktör değil, baskı yoluyla sınırlandırılması gereken bir tehdit olarak gören Rubio, Mart 2015'te Fox News'e verdiği bir röportajda İran'a karşı askeri seçeneğin hiçbir zaman masadan kalkmaması gerektiğini söylemiştir (McCarthy ve Athayde, 2015). Bu noktada Rubio'nun bu dönem danışmanlığını yapan Yeni Muhafazakâr Jamie Fly'ın yine bir Yeni Muhafazakâr isim olan Gary Schmitt ile kaleme aldığı Foreign Affairs'te yayımlanan yazısı dikkat çekicidir. Yazıda İran'a karşı askeri bir müdahalenin gerekliliği savunulurken bu müdahalenin yalnızca nükleer programı ortadan kaldıracak kısıtlı bir müdahale olmaması gerektiği söylenmekte ve rejimi istikrarsızlaştırmayı da hedefleyen, sorunu bir kez ve kesin olarak çözecek bir bombardımanın düşünülmesi istenmektedir (Fly ve Schmitt, 2012). Rubio, Biden yönetimi boyunca İran nükleer anlaşmasına dönülmesine ve yaptırımların hafifletilmesine karşı çıkmıştır. 7 Ekim saldırılarından sonra Dışişleri Bakanı Anthony Blinken'a sunulan Rubio'nun da imzacısı olduğu mektupta, İran'ın vekilleri Hizbullah ve Hamas üzerinden bölge genelinde terörü körüklemeye kararlı olduğu ifade edilmekte ve nükleer anlaşmanın sona erdirilmesi istenmektedir (Britt, 2023).

İran Savaşı sırasında Trump'ın ekibinin en fazla ön plana çıkan üyesi Savunma Bakanı Pete Hegseth olmuştur**.** ABD'yi "Hristiyan ulus" ve Amerikan ordusunu da "Tanrı'nın ordusu" olarak tanımlayan, göğsün-

de haçlıların sembolü "Kudüs haçı" dövmesi bulunan Hristiyan milliyetçisi Hegseth, karıştığı suçlar ve skandallar nedeniyle Savunma Bakanlığına atanma sürecinde parti içinde itirazlarla karşılaşmıştır. Buna karşın Heritage'ın verdiği destek ve Cumhuriyetçi Parti içinde şahin kanadın onayıyla bu itirazları aşmıştır (Kaylor, 2026). İran sorununu ve İsrail ile ilişkileri "medeniyet" ve "din" ekseninde çerçeveleyen Hegseth, uzun yıllardır İran'a askeri bir müdahaleyi ve İsrail'e koşulsuz desteği savunmaktadır. 2017'de aşırı sağ medya platformu PragerU için hazırladığı bir videoda İran'ı "Amerika'nın ölümcül düşmanı" ilan etmiş, 2020 tarihli *American Crusade* kitabında ise İran'ı el-Kaide ve DEAŞ ile birlikte ABD ve müttefikleri için "varoluşsal tehdit" olarak tanımlamıştır (Wilson, 2026; Wong, 2026).

CIA Başkanı John Ratcliffe de Trump'ın ekibinde müdahaleci kanada yakın bir diğer isim olarak ön plana çıkmaktadır. Trump'ın ilk döneminde Ulusal İstihbarat Direktörü olarak atadığı Ratcliffe, 2024 seçim kampanyası sırasında ulusal güvenlik politikası konusunda Trump'a danışmanlık yapmıştır. Heritage Project 2025'e katkıda bulunan ve kuruluşla güçlü bağları bulunan Ratcliffe, Çin ve İran karşıtı şahin söylemleriyle bilinmektedir. 2020'de Ulusal İstihbarat Direktörlüğü adaylık onay sürecinde Kongre'ye sunduğu yazılı beyanda İran'ın balistik füze ve nükleer faaliyetlerini ABD'nin çıkarları açısından "ciddi bir tehdit", terör örgütlerine ve vekil aktörlere desteğini ise "devasa bir güvenlik sorunu" olarak tanımlamıştır (Ratcliffe, 2020). Kasım 2024'te Fox News'e verdiği bir röportajda Obama yönetiminin Tahran'ı dizginlemek için diplomasiye aşırı güvenmesini safça bulduğunu söyleyen Ratcliffe'in, İsrail'in İran'a karşı uygulayacağı kendi tabiri ile "boğazına basma" politikasına ABD'nin destek olması gerektiği sözleri özellikle dikkat çekicidir (Aalaei, 2025).

Trump'ın Ortadoğu politikasının ve kişisel diplomasi hattının başında ise damadı Jared Kushner ve yakın dostu Steve Witkoff yer almaktadır. Her ikisi de diplomatik bir kariyere sahip olmayan ve gayrimenkul sektöründen gelen bu iki iş insanın, Gazze, Ukrayna ve İran müzakerelerini Başkan adına yürütecek kadar dış politikada kilit bir konumda olmaları sıklıkla eleştiri konusu olmuştur. Witkoff, Trump'ın ikinci döneminde önce Ortadoğu Özel Temsilcisi, sonra Barış Misyonları Özel Temsilcisi görevine getirilmiştir. İlk döneminde Kıdemli Danışman sıfatıyla Ortadoğu dosyasını yürüten Kushner ise ikinci dönemde resmi bir görev üstlenmemiş olsa da Şubat 2026'da Trump tarafından Barış Özel Tem-

silcisi "ilan edilmiştir" (Kelly, 2026). Kushner'ı ön plana çıkaran İbrahim Anlaşmaları, Arap–İsrail normalleşmesini Filistin meselesinin çözümünden ayırması kadar İsrail'in güvenliğini merkeze alan İran karşıtı bölgesel bir koalisyonu hayata geçirme adımı olması bakımından da dikkat çekicidir. Kushner ve Witkoff İsrail lobisi ve İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ile yakın ilişkileri, İran meselesine dair tutumları konusunda da fikir vermektedir. Özellikle Kushner ailesi ile Netanyahu arasında yakın bağlar söz konusudur. New York'ta orta düzey bir diplomat olarak görev yaptığı yıllarda Netanyahu'yu evlerinde sıklıkla ağırlayacak kadar kendisine yakın olan Kushner ailesi, bugüne kadar İsrail kurumlarına milyonlarca dolarlık bağışta bulunmuştur (Ibish, 2026). Kushner ve Witkoff'un bu ilişkileri İran nükleer müzakerelerinde üstlendikleri role ilişkin şüpheleri de beraberinde getirmiştir. Nitekim ikilinin, İran'ın müzakereleri zaman kazanmak için kullandığı yönündeki raporlarıyla kasten yanlış bilgi verdiği ve Trump'ı savaşa yönlendirdiği yorumları medyada yer almıştır (Marcetic, 2026).

Trump'ın çekirdek ekibinde İran ile muhtemel bir savaşa karşı duruşlarıyla bilinen sadece Başkan Yardımcısı James D. Vance ve Ulusal İstihbarat Direktörü Tulsi Gabbard'dır. Ulusal Muhafazakârların en önde gelen temsilcilerinden olan Vance, ABD'nin askeri güç kullanmasına karşı olmamakla beraber Çin tehdidini merkeze koyduğu için Avrupa ve Ortadoğu'daki taahhütlerin sınırlandırılmasını gerekli görmektedir (National Conservatism, 2024). Vance'ın 2024'te kendi başkanlık kampanyası sırasında yaptığı "Bence bizim çıkarımız, İran'la savaşa girmemek. Bu, kaynakların büyük bir kısmının başka yöne kaymasına neden olur. Ülkemiz için çok pahalıya mal olur" açıklaması, Cumhuriyetçi çevrelerde kendisine karşı muhalefete yol açmıştır. Buna rağmen Trump'ın onu başkan yardımcı olarak seçmesi, 7 Ekim sonrası Ortadoğu politikasında daha da şahinleşen Demokratlara karşı avantaj kazanma taktiği olarak yorumlanmıştır (Kahloon, 2026; Caldwell ve Smith, 2024). Nitekim İran Savaşı, ikilinin gerçekten ortak bir dış politika vizyonunu paylaşmadığını ortaya koymuştur. Savaşın başlamasını izleyen günlerde Vance'in yorum yapmaması, Başkan'ın yanında yer almaması, savaşı onaylamadığı ve yönetim içinde gücünün giderek azaldığı şeklinde yorumlara neden olmuştur (Kahloon, 2026). Ekipte Ulusal Muhafazakârlara yakın bir diğer isim Ulusal İstihbarat Direktörü Tulsi Gabbard'dır. 2020 başkanlık kampanyası sırasında "İran'la Savaş Yok" logolu tişörtler satmış olan Gabbard, savaşa karşı kişisel

tutumunun yanı sıra istihbarat temelinde de itirazlarını dile getirmiştir (Kahloon, 2026). Haziran 2025'te Senato İstihbarat Komitesine rapor sunan Gabbard, İran'ın 2003'te askıya aldığı nükleer silah programına dönmediğini söylemiş ve savaş öncesinde Trump'la açıkça çatışmaya varan fikir ayrılığına düşmüştür (Marcetic, 2025; Bose vd., 2025). İstifa edeceği söylenen Gabbard bugüne kadar görevde kalmakla birlikte kendisine çok yakın bir isim olarak bilinen Ulusal Terörle Mücadele Merkezi Direktörü Joe Kent savaş sürerken istifa etmiştir. Trump'ın çekirdek ekibinde yer almasa da kendini "Önce Amerika Cumhuriyetçisi" olarak tanımlayan Kent'in istifası, MAGA koalisyonunun üst düzey ilk çatlağı olarak yorumlanması bakımından önemlidir (Harris, 2026).

Bütün bu isimlerin siyasi profilleri değerlendirildiğinde Trump'ın dış politikasını yürüten çekirdek ekibin MAGA koalisyonu dengelerini yansıtmadığı görülmektedir. MAGA hareketinin dış politikada üst düzey bir temsili olmadığı gibi ekip ağırlıklı olarak müdahaleci, İran'a askeri müdahaleye açık ve İsrail destekçisi karakteriyle ön plana çıkmaktadır.

Yapısal Faktörler: İsrail Lobisi ve Kongre'de Müdahaleci Konsensüs

Trump'ın seçimlerinde dile getirdiği "savaşlara son" ve "Önce Amerika" temelli dış politika iddiasına rağmen çekirdek ekibinin bu çizgiden uzak isimlerden oluşmasında ve İran'a askeri müdahalenin dış politika seçeneklerinde baskın hale gelmesinde bazı yapısal faktörler belirleyici olmuştur. Bu faktörlerden ilki savaşın ilk gününden itibaren etkisi tartışılan İsrail lobisidir. Bu tartışmalar, Joe Kent'in istifa mektubunda yer alan "İran ülkemize yönelik yakın bir tehdit oluşturmuyordu, açık ki bu savaşa İsrail ve onun güçlü Amerikan lobisinin baskısı nedeniyle başladık" satırları ile daha ciddi bir boyut kazanmıştır (Melimopoulos, 2026). John Mearsheimer ve Stephen Walt (2009) çok ses getiren *İsrail Lobisi* isimli kitaplarında, AIPAC başta olmak üzere İsrail yanlısı faaliyet gösteren örgütlerin İsrail yanlısı adaylar lehine Yahudi–Amerikan oylarını harekete geçirerek ve bağışçı ağlarını bu adayların kampanyalarına yönlendirerek Kongre seçimlerini, dolayısıyla kararlarını etkilediklerini söylemektedirler. İsrail lobisinin ABD seçim finansmanı üzerindeki etkisi, 2010 yılındaki ardışık iki mahkeme kararıyla yapısal olarak daha da güçlenmiştir. Bu kararlar, şirket ve sendikaların doğrudan yaptıkları seçim harcamaları ile bağımsız harcama komitelerine yapılan bağışlardaki üst limitleri büyük ölçüde kaldırmıştır. Bu kararların

ardından sınırsız bağış toplayarak federal seçimlerde büyük çaplı kampanyalar yürütebilen bağımsız harcama komiteleri, yani SuperPAC'ler ortaya çıkmıştır (Briffault, 2012, ss. 1644–1647). Tarihi boyunca partizan bir görüntü sergilememek için hiçbir adayı kurumsal olarak açıktan desteklemeyen ve bağışçı ağlarını yönlendirerek sürece dahil olan İsrail lobisi kuruluşları uzun süre böyle bir yapılanmadan uzak durmuştur. Ancak 2022 yılında AIPAC bu çizgiden ayrılmış ve United Democracy Project (UDP) adında bir SuperPAC kurmuştur. AIPAC'in kararında Demokrat Parti içindeki ilerici kanattan İsrail'i eleştiren adayların güç kazanması ve kampanya maliyetlerindeki aşırı artışlarla birlikte bağışçı ağları üzerinden süreci yürütmenin zorlukları etkili olmuştur (E. Kiely, 2024; Ben-David, 2022). 2024 Kongre seçimleri sürecinde 61 milyon doları UDP üzerinden olmak üzere 126 milyon dolar harcama yapan AIPAC, İsrail'e eleştirel bakan adaylara karşı rakipleri için milyonlarca dolarlık kampanyalar yapmış, özellikle Demokrat Parti ön seçimlerinde bazı seçim sonuçlarını doğrudan etkilemiştir (Shaw, 2025; Sammon, 2022). AIPAC dışındaki lobideki diğer kuruluşların harcamaları ve bireysel bağışlar da dahil edildiğinde bu etki katlanarak artmaktadır. Lobi, seçimlerde Trump'a ve çekirdek ekibindeki tüm isimlere de önemli destekler sağlamıştır (Track AIPAC, t.y.). AIPAC 2022 ve 2024 seçimlerinde Kongre'de Trump yanlısı isimlere destek verirken başkanlık kampanyasına asıl destek ise 2020 yılında bu amaçla Adelson ailesi tarafından kurulan Preserve America SuperPAC'i üzerinden gelmiştir. Preserve America'nın başında bulunan Tel Aviv doğumlu ve eski bir İsrail ordusu subayı olan Miriam Adelson, 2024 seçimlerinde Preserve America'ya 100 milyon doların üzerinde bağış yaparak Trump'ın en büyük üçüncü bireysel bağışçısı olmuştur (Vandewalker, 2024). Adelson ailesinin 2015'ten itibaren Trump'ın üç başkanlık kampanyasını ve diğer Cumhuriyetçi adayları desteklemek için 600 milyon doların üzerinde bağış yaptıkları tahmin edilmektedir. Ailenin Trump'a İsrail yanlısı politikalar izlemesi konusunda baskı yaptığı bizzat Trump'ın kendisi tarafından ifade edilmiştir ("Who is Miriam Adelson," 2025).

İsrail lobisinin Trump yönetimi üzerindeki bu etkisi önemli olmakla birlikte MAGA hareketinin dışlanmasında ve dış politikanın müdahaleci bir çizgiye kayarak İran Savaşı kararı alınmasında Kongre'deki yerleşik müdahaleci konsensüsün etkisi göz ardı edilmemelidir. Yeni Muhafazakârlık ile liberal müdahalecilik arasındaki ideolojik örtüşmenin yarattığı kesişim kümesinde her iki parti mensuplarınca da savunulan

müdahaleci dış politika anlayışı İran'ı uzun zamandır askeri bir müdahale ile bertaraf edilmesi gereken bir tehdit olarak çerçevelemektedir. Trump›ın kendilerine savaş açması ve Yeni Muhafazakârların ana yayın organı *The Weekly Standard*'ın 2018'de kapanması, hareketin Cumhuriyetçi koalisyondan dışlanması olarak okunduysa da (Lach, 2018) pek çok çalışma Yeni Muhafazakârların Amerikan siyasetindeki kalıcı etkisine dikkat çekmektedir (Pan ve Turner, 2017). Bu etkiyi kalıcı kılan bir neden de 11 Eylül sonrası Yeni Muhafazakârlıkla özdeşleşen askeri müdahalelere dayanan dış politikanın aslında bu dönemde bile sadece Yeni Muhafazakârların eseri olmamasıdır. Bush dönemi müdahaleciliği aslında daha çok geleneksel muhafazakârlıktan gelen milliyetçi bir kanadın elinde Amerikan üstünlüğüne ve çıkarlarına dayanan stratejik gerekçelerle şekillenmiştir (Biegon ve Watts, 2024, s. 526). Yeni Muhafazakârlar Obama dönemiyle birlikte iktidardan düşmelerine karşın askeri güç kullanımı anlayışları devam etmiştir. Biegon ve Watts (2024) bu süreci ulus ötesi terörizme karşı ABD'nin yürüttüğü mücadele üzerinden incelemekte, 11 Eylül sonrası ulus ötesi terörizme karşı yürütülen militarize ve süresi belirsiz mücadelenin Bush'tan Trump'a kesintisiz devam ettiğini ve bu mücadelenin Amerikan çıkarlarına hizmet ettiği şeklindeki kabulün başkanları ve partileri aşan bir "ortak anlayış" olarak yerleştiği tespitini yapmaktadırlar. Bu çerçevede İran›ı ABD çıkarları açısından bir tehdit olarak çerçevelemek ve askeri müdahaleyi çözüm olarak sunmak hiçbir zaman yalnızca Cumhuriyetçi Parti›ye has olmamıştır. Demokrat liderler de 20 yılı aşkın süredir İran tehdidini abartılı biçimde tanımlamış, askeri seçeneği masada tutmuş ve müdahale cephesini güçlendirmişlerdir (Zunes, 2026). Demokrat Parti'nin 2016 parti bildirgesi İran Nükleer Anlaşması›nı desteklemekle birlikte, İran›ın nükleer silaha yönelmesi halinde askeri seçeneğin dışlanmayacağını belirtmiş, İran›ı bölgesel istikrarsızlığın, terörizmin ve İsrail›e yönelik tehdidin merkezinde konumlandırmıştır (Democratic Party, 2016). Benzer şekilde Parti›nin 2024 parti bildirgesi Trump'ı İran karşısındaki "isteksizliği ve zayıflığı" gerekçesiyle eleştirmiş, önde gelen Demokrat isimler ise müzakere sürecinde Trump'ı "yeterince şahin olmamakla" suçlamışlardır (Democratic Party, 2024). İran Savaşı ile birlikte karar tasarısı sunarak Trump'ın yetkilerini sınırlandırmak isteyen Demokrat Partililerin itirazının savaşın kendisine değil başkanın yetki kullanımına yönelik olduğu akılda tutulmalıdır (Zunes, 2026). Bu nedenle her iki partide İran'a karşı askeri kuvvet kullanımına açık şahin kanatların varlığı yalnızca İsrail lobisinin etkisine indirgememez Çün-

kü bu, 1990 sonrasında ABD'nin küresel çıkarlarının nasıl tanımlanacağı ve hangi araçlarla korunacağına dair her iki partinin içinde benzer bir bölünmeye neden olan çok daha köklü bir ayrışmayı ihmal etmek anlamına gelmektedir.

Kongre'de Cumhuriyetçi Parti'den ise muhafazakâr kısıtlamacı çizginin siyasi temsilcileri Rand Paul, Thomas Massie ve Warren Davidson'dan gelen karşı oylar ve birkaç tereddüt açıklaması dışında Trump güçlü bir itirazla karşılaşmamıştır (Lillis, 2026). MAGA hareketinin asıl itirazının Kongre içinden değil medya üzerinden Tucker Carlson, Steve Bannon, Candace Owens ve Marjorie Taylor Greene gibi isimler üzerinden gelmesi de aslında hareketin siyasi temsilinin zayıflığını göstermektedir. Bu da "savaşlara son" söyleminin seçim kampanyasıyla sınırlı kaldığının bir başka göstergesidir.

Sonuç

Donald J. Trump, her iki seçim kampanyasında da Yeni Muhafazakârları on yıllardır süren Ortadoğu savaşlarının sorumlusu olarak Amerikan kaynaklarını tüketen hainler olarak hedefe koyarken en güçlü vaatleri "Önce Amerika" ekseninde bir dış politika izleme ve "sonsuz savaşları" sona erdirme olmuştur. Irak ve Afganistan deneyimlerinin yarattığı yorgunluk ve ekonomik krizin baskısı altındaki muhafazakâr taban için bu söylem, Trump'a desteğin en güçlü motivasyonlarından birini oluşturmuştur. Bu nedenle ABD'nin İsrail'in yanında İran'a yönelik başlattığı askeri operasyon MAGA tabanında şaşkınlık ve endişe yaratırken, Trump'ın dış politikadaki söylemi ile eylemi arasındaki bu tutarsızlık hem siyasi çevrelerde hem medyada hem de akademide bir tartışma başlatmıştır.

Söz konusu tartışmalara katkı sağlamayı amaçlayan bu çalışmanın hareket noktası, Trump'ın İran Savaşı kararından yola çıkarak popülizme içkin söylem ve eylem tutarsızlığının arkasındaki mekanizmayı anlamak ve bu tutarsızlığın bir zıtlığa uzanmasındaki faktörleri de analiz etmek olmuştur. Çalışmada, Trump'ın dış politika söylemi ile eylemi arasındaki tutarsızlığın nedeni olarak MAGA koalisyonu bileşenlerinin söylemin ve eylemin şekillenmesinde aynı derecede etkili olmamaları görülmüş ve yapısal faktörlerin de etkisi ile bir asimetri ortaya çıktığı ortaya konmuştur. Bu açıdan çalışma, popülist dış politikada görülen tutarsızlığı, popülist söylemin bir araya getirdiği gruplar arasında koa-

lisyon içi çatışma üzerinden açıklamıştır. Bu çatışmada bir grubun dış politika vizyonun baskın hale gelerek lider tarafından hayata geçirilmesinde ise yapısal faktörler belirleyici olmaktadır. Bu yönüyle popülizmde dış politikanın yönünü belirleyenin sadece "ev sahibi" ideoloji olmadığı, bu ideoloji altında bir araya gelen farklı dış politika zihniyetleri arasındaki çatışmanın dış politika kararlarını etkilediği, popülist dış politikanın ilkelerden uzak esnek yapısının onu bu etkilere açık hale getirdiği görülmektedir.

Trump kendini iktidara taşıyan söylemini, özellikle kendini ekonomik ve kültürel olarak ihmal edilmiş hisseden muhafazakâr orta kesimi mobilize edebilmek için büyük ölçüde Paleomuhafazakârlardan devralmıştır. Popülist bir lider olarak Trump için bu söylem geniş bir oy potansiyeline sahip seçmeni harekete geçirecek bir araç olmuştur. Bu dış politika söyleminde Paleomuhafazakârların en çok eleştiri yönelttiği İsrail'e destek meselesi tartışmaya açılmamış, tam tersine başka bir hedef kitle olan evanjelikler ve Yahudi oylarını, daha da önemlisi İsrail lobisinin desteğini elde etmek için bu kesimi de memnun edecek açıklamalar yapılmıştır. Buna karşın Trump'ın seçim kampanyasında Paleomuhafazakârların mirasçısı olan MAGA hareketi ve beraberinde kısıtlamacı dış politika ön plana çıkmıştır. Bunda Trump'a destek veren MAGA hareketinin medya ayağı da etkili olmuştur. Ancak MAGA koalisyonu bir tek MAGA hareketini içermediği gibi bu koalisyonda yer alan ve farklı gerekçelerle Trump'a destek veren siyasi hareketler başından beri aynı dış politika vizyonunu paylaşmamışlardır. Dış politikada askeri güç kullanımına bakışları açısından kısıtlamacılar ve müdahaleciler olarak ayırabileceğimiz iki gruptan kısıtlamacılar söyleme yön vermede daha belirleyici olsalar da yönetimde tersine bir temsil görülmektedir. Bu asimetri Trump'ın yakın ekibinin müdahaleci siyasi profili üzerinden kendini göstermektedir. Trump'ın lider olarak dış politikada son karar mercii olması, ikinci döneminde bürokrasiyi dışlaması ve beraber çalışacağı isimleri seçerken liyakati değil, kendine sadakat kriterini esas alacağını söylemesi gibi nedenler, dış politikanın yürütülmesinde rol alan çekirdek ekibi fazlasıyla pasifize eden bir anlatıya neden olabilmektedir. Oysa karar sürecinin merkezileşmesi bu çekirdek ekibi, politika seçeneklerinin üretilmesinden diplomatik görüşmelere kadar üstlendikleri roller nedeniyle daha önemli kılmaktadır. Bu ekipte yer alan isimlerin Trump yönetiminde bir görev üstlenmeden önceki siyasi profillerine bakıldığında ağırlıklı olarak müdahaleci ka-

nattan, İsrail yanlısı ve İran'a bir müdahaleyi savunan isimler olduğu görülmektedir. Bu noktada ekibin oluşumunda İran'a bir askeri müdahaleyi uzun süredir savunan Heritage Vakfı'nın rolü göz önüne alınmalıdır. Ayrıca İran Savaşı özelinde İsrail lobisi ve Kongre'deki yerleşik müdahaleci konsensüs yapısal faktörler olarak etkili olmuştur. Bu etki, özellikle Trump'ın "yerleşik düzeni" yıkma vaadi ile iktidara geldiği düşünüldüğünde son derece ironiktir.

Çıkar Çatışması Bildirimi: Yazar(lar), araştırmanın yürütülmesi veya yayımlanması sürecini etkileyebilecek herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan eder.

Finansal Destek: Bu çalışma için hiçbir kurum veya kuruluştan finansal destek almamıştır.

Etik Onay ve Katılımcı Rızası: Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilimsel ve etik ilkelere uyulmuş ve yararlanılan tüm çalışmalar kaynakçada belirtilmiştir

Yapay Zekâ Kullanımı: Bu makalenin hazırlanma sürecinde yapay zekâdan yararlanılmamıştır.

Benzerlik Taraması: Bu makale İntihal.net yazılımı aracılığıyla taranmış olup elde edilen benzerlik oranı dergi standartlarına uygundur.

Kaynakça

Aalaei, A. (2025, 27 Ocak). Who is John Ratcliffe, the Iran hawk heading the CIA? *Iran International*. https://www.iranintl.com/en/202501243309

Allen, M., ve Basu, Z. (2024, 5 Temmuz). Trump disavows Heritage Foundation's Project 2025, despite MAGA ties. *Axios*. https://www.axios.com/2024/07/05/trump-project-2025-heritage-foundation

Ben-David, L. (2022, 22 Mart). The evolution of AIPAC's political operation in Washington over 50 years: An eyewitness perspective (No. 659). *Jerusalem Center for Public Affairs*. https://jcfa.org/article/the-evolution-of-aipacs-political-operation-in-washington-over-50-years-an-eyewitness-perspective/

Biegon, R., ve Hamdaoui, S. (2024). Anti-populism and the Trump trauma in US foreign policy. *International Affairs, 100*(5), 1857–1875. https://doi.org/10.1093/ia/iiae174

Biegon, R., ve Watts, T. F. A. (2024). Beyond the neoconservative legacy in American counterterrorism policy: From George W. Bush to forever war. *International Politics, 61*(3), 523–546. https://doi.org/10.1057/s41311-023-00488-y

Bloodworth, J. (2023). Trumpism's paleoconservative roots and dealignment. *Journal of Right-Wing Studies, 1*(1), 185–205. https://doi.org/10.5070/RW3.1502

Borg, S. (2024). A 'natcon takeover'? The New Right and the future of American foreign policy. *International Affairs, 100*(5), 2233–2245. https://doi.org/10.1093/ia/iiae178

Bose, N., Spetalnick, M., ve Ali, I. (2025, 17 Haziran). Trump contradicts his spy chief on Iran's nuclear program. *Reuters*. https://www.reuters.com/business/aerospace-defense/trump-contradicts-his-spy-chief-irans-nuclear-program-2025-06-17/

Briffault, R. (2012). Super PACs. *Minnesota Law Review, 96*(5), 1644–1693. https://doi.org/10.24926/265535.1314

Britt, K. (2023, 12 Ekim). U.S. senators Katie Britt, Marco Rubio, colleagues demand answers on Iran's nuclear program violations in wake of barbaric attacks on Israel. *U.S. Senator Katie Britt*. https://www.britt.senate.gov/news/press-releases/u-s-senators-katie-britt-marco-rubio-colleagues-demand-answers-on-irans-nuclear-program-violations-in-wake-of-barbaric-attacks-on-israel/

Buchanan, P. J. (2004). *Where the right went wrong: How neoconservatives subverted the Reagan revolution and hijacked the Bush presidency*. St. Martin's Press.

Cadier, D. (2024). Foreign policy as the continuation of domestic politics by other means: Pathways and patterns of populist politicization. *Foreign Policy Analysis, 20*(1). https://doi.org/10.1093/fpa/orad035

Caldwell, D., ve Smith, R. (2024, 13 Kasım). Trump must not betray "America First": The case for a foreign policy that eschews primacy and embraces restraint. *Foreign Affairs*. https://www.foreignaffairs.com/united-states/trump-must-not-betray-america-first?utm

Coates, V. (2026, 10 Mart). A "Tear Down the Wall" moment in Iran will damage both the Islamic Republic—and China. *The Heritage Foundation*. https://www.heritage.org/middle-east/commentary/tear-down-the-wall-moment-iran-will-damage-both-the-islamic-republic-and

Cohen, D. B., Dolan, C. J., ve Rosati, J. A. (2002). A place at the table: The emerging foreign policy roles of the White House chief of staff. *Congress ve the Presidency, 29*(2), 119–149.

Contorno, S., Fox, L., ve Barrett, T. (2025, 12 Ocak). Trump's Cabinet picks face tests of loyalty during upcoming confirmation hearings. *CNN*. https://www.cnn.com/2025/01/12/politics/trump-cabinet-loyalty-test-confirmation-hearings/index.html

Democratic Party. (2016, 21 Temmuz). *2016 Democratic Party platform*. The American Presidency Project. https://www.presidency.ucsb.edu/documents/2016-democratic-party-platform

Democratic Party. (2024, 19 Ağustos). *2024 Democratic Party platform*. The American Presidency Project. https://www.presidency.ucsb.edu/documents/2024-democratic-party-platform

Destradi, S., Cadier, D., ve Plagemann, J. (2021). Populism and foreign policy: A research agenda. *Comparative European Politics, 19*(6), 661–682. https://doi.org/10.1057/s41295-021-00255-4

Drolet, J.-F., ve Williams, M. C. (2020). America first: Paleo-conservatism and the ideological struggle for the American right. *Journal of Political Ideologies, 25*(1), 28–50. https://doi.org/10.1080/13569317.2019.1696271

Durbin, S. (2020). From King Cyrus to Queen Esther: Christian Zionists' discursive construction of Donald Trump as God's instrument. *Critical Research on Religion, 8*(2), 115–137. https://doi.org/10.1177/2050303220924078

Fly, J. M., ve Schmitt, G. (2012, 17 Ocak). The case for regime change in Iran. *Foreign Affairs*. https://www.foreignaffairs.com/articles/iran/2012-01-17/case-regime-change-iran

Francis, S. (1993). *Beautiful losers: Essays on the failure of American conservatism*. University of Missouri Press.

Francis, S. (2016). *Leviathan and its enemies*. Washington Summit Publishers.

Fredman, A. (2026, 10 Mart). Now is the time for Iran's people to take back their country. *The Heritage Foundation*. https://www.heritage.org/middle-east/commentary/now-the-time-irans-people-take-back-their-country

Gold, M., Helderman, R. S., Schneider, G. S., ve Sellers, F. S. (2016, 19 Kasım). For Trump adviser Stephen Bannon, fiery populism followed life in elite circles. *The Washington Post*. https://www.washingtonpost.com/politics/for-trump-adviser-stephen-bannon-fiery-populism-followed-life-in-elite-circles/2016/11/19/de91ef40-ac57-11e6-977a-1030f822fc35_story.html

Harris, S. (2026, 17 Mart). The first big administration defection over Iran. *The Atlantic*. https://www.theatlantic.com/national-security/2026/03/joe-kent-tulsi-gabbard-iran/686433/

Hawkish U.S. foreign policy at heart of Rubio's presidential bid. (2015,

13 Nisan). *Reuters*. https://www.reuters.com/article/us-usa-election-rubio-idUSKBN0N40W620150413

Heritage Foundation to spend $1 million to rescue Pete Hegseth's campaign for Pentagon chief. (2024, 6 Aralık). *Democracy Now!* https://www.democracynow.org/2024/12/6/headlines/heritage_foundation_to_spend_1_million_to_rescue_pete_hegseths_campaign_for_pentagon_chief

Heritage Foundation. (2023). *Mandate for leadership: The conservative promise (Project 2025)*. https://static.heritage.org/project2025/2025_MandateForLeadership_FULL.pdf

Heritage Foundation. (2024, 13 Kasım). *Heritage applauds Senator Marco Rubio as Secretary of State in President-elect Donald Trump's Administration*. https://www.heritage.org/press/heritage-applauds-senator-marco-rubio-secretary-state-president-elect-donald-trumps

Ibish, H. (2026, 29 Mart). Why Jared Kushner's dealmaking hit a wall with Iran. *MS Now*. https://www.ms.now/opinion/jared-kushner-trump-iran-war-netanyahu-witkoff

Jenne, E. K. (2021). Populism, nationalism and revisionist foreign policy. *International Affairs, 97*(2), 323–343. https://doi.org/10.1093/ia/iiaa230

Kahloon, I. (2026, 5 Mart). The humiliation of J. D. Vance. *The Atlantic*. https://www.theatlantic.com/ideas/2026/03/vance-declining-relevance-iran/686234/

Kapur, S., ve Lehman, C. (2024, 12 Şubat). Feeling betrayed, Trump wants a second administration stocked with loyalists. *NBC News*. https://www.nbcnews.com/politics/donald-trump/betrayed-trump-second-administration-loyalists-loyalty-rcna136257

Kaylor, B. (2026, 12 Şubat). At National Prayer Breakfast, Hegseth says U.S. soldiers gain salvation by dying for "Christian nation". *A Public Witness*. https://publicwitness.wordandway.org/p/at-national-prayer-breakfast-hegseth

Kelly, E. (2024, 29 Ekim). In final stretch, Massie endorses Trump

for president. *Spectrum News 1*. https://spectrumnews1.com/ky/louisville/news/2024/10/29/in-final-stretch--massie-endorses-trump-for-president-

Kelly, L. (2026, 19 Şubat). Trump says son-in-law Kushner promoted to "peace envoy". *The Hill*. https://thehill.com/policy/international/5745129-trump-kushner-peace-envoy/

Kiely, E. (2024, 26 Eylül). United Democracy Project. *FactCheck.org*. https://www.factcheck.org/2024/09/united-democracy-project-2/

Kiely, R. (2019). Locating Trump: Paleoconservatism, neoliberalism, and anti-globalization. *Socialist Register, 55*, 126–149.

Knickmeyer, E. (2026, 19 Mart). How State Department cuts of Middle East experts affect U.S.'s handling of Iran war. *PBS News*. https://www.pbs.org/newshour/world/how-state-department-cuts-of-middle-east-experts-affect-u-s-s-handling-of-iran-war

Lach, E. (2018, 14 Aralık). The closing of the Weekly Standard makes neoconservatism's exile from the Republican Party official. *The New Yorker*. https://www.newyorker.com/news/current/the-closing-of-the-weekly-standard-makes-neoconservatisms-exile-from-the-republican-party-official?

Lederman, J., Kube, C., ve Lee, C. E. (2018, 10 Aralık). Rough going for those picked by Trump to be 'my generals'. *NBC News*. https://www.nbcnews.com/politics/white-house/rough-going-those-picked-trump-be-my-generals-n945836

Lillis, M. (2026, 5 Mart). Iran war powers resolution defeated in House. *Roll Call*. https://rollcall.com/2026/03/05/iran-war-powers-resolution-defeated-in-roll-call/

Mandacı, Y. (2025). Christian Zionısm and its influence on Trump's Israel policy. *Ortadoğu Etütleri, 16*(2), 231-264. https://doi.org/10.47932/ortetut.1696777

Marcetic, B. (2025, 22 Haziran). Tulsi said Iran not building nukes. One senator after another ignored her. *Responsible Statecraft*. https://responsiblestatecraft.org/tulsi-iran-bomb/

Marcetic, B. (2026, 18 Mart). Not so diplomatic: Witkoff, Kushner, and Trump's march to war in Iran. *Responsible Statecraft*. https://responsiblestatecraft.org/witkoff-iran-war/

McCarthy, T., ve Athayde, A. T. (2015, 31 Mart). Marco Rubio quickly corrects verbal slip over "nuclear" option against Iran. *The Guardian*. https://www.theguardian.com/us-news/2015/mar/30/marco-rubio-fox-news-iran-negotiations

Mearsheimer, J. J., ve Walt, S. M. (2009). *İsrail lobisi ve Amerikan dış politikası*. Küre Yayınları.

Melimopoulos, E. (2026, 18 Mart). Who is Joe Kent, and why did he resign as Trump's counterterrorism chief? *Al Jazeera*. https://www.aljazeera.com/news/2026/3/18/who-is-joe-kent-and-why-did-he-resign-as-trumps-counterterrorism-chief

Mudde, C. (2004). The populist zeitgeist. *Government and Opposition, 39*(4), 541–563. https://doi.org/10.1111/j.1477-7053.2004.00135.x

National Conservatism. (2024). *J.D. Vance*. https://nationalconservatism.org/natcon-4-2024/presenters/sen-jd-vance/

Nichols, H., ve Kight, S. W. (2025, 3 Nisan). Exclusive: Kushner's Abraham Accords institute to merge into Heritage Foundation. *Axios*. https://www.axios.com/2025/04/04/ared-kushner-abraham-accords-institute-heritage-foundation-merge

Nitzberg, A. (2025, 20 Şubat). Rand Paul endorses Trump 3 months after Election Day, admits 'I was wrong'. *Fox News*. https://www.foxnews.com/politics/rand-paul-endorses-trump-3-months-after-election-day-admits-i-wrong

Özçelik, O. M., ve Okur, M. A. (2021). The evangelical effect over Donald Trump›s policies toward Israel and Iran. *Yıldız Social Sciences Institute Journal, 5*(1), 12–25. https://doi.org/10.14744/ysbed.2021.00002

Pan, C., ve Turner, O. (2017). Neoconservatism as discourse: Virtue, power and US foreign policy. *European Journal of International Relations, 23*(1), 74–96.

Phillips, J. (2010). *Ten practical steps to liberty in Iran*. The Heritage Foundation. https://www.heritage.org/middle-east/report/ten-practical-steps-liberty-iran

Phillips, J. (2018, 13 Ağustos). *U.S. Iran policy after the demise of the nuclear deal*. Heritage Foundation. https://www.heritage.org/middle-east/report/us-iran-policy-after-the-demise-the-nuclear-deal

Priebe, M., Schuessler, J., Rooney, B., ve Castillo, J. (2024). Competing visions of restraint. *International Security, 49*(2), 135–169. https://doi.org/10.1162/isec_a_00498

Project 2025: What is it and how is it connected to Trump? (2024, 19 Aralık). *Reuters*. https://www.reuters.com/world/us/what-is-project-2025-how-is-it-connected-trump-2024-12-19/

PRRI. (2024). *Analyzing the 2024 presidential vote: PRRI's post-election survey*. https://prri.org/research/analyzing-the-2024-presidential-vote-prris-post-election-survey/

Ratcliffe, J. L. (2020, 5 Mayıs). *Statement for the record: Nomination of John L. Ratcliffe to be Director of National Intelligence*. U.S. Senate Select Committee on Intelligence. https://www.intelligence.senate.gov/wp-content/uploads/2024/08/sites-default-files-documents-os-ratcliffe-050520.pdf

Sammon, A. (2022, 14 Temmuz). AIPAC has taken over the Democratic primary process. *The American Prospect*. https://prospect.org/2022/07/14/aipac-has-taken-over-the-democratic-primary-process/

Scott, J. M., ve Rosati, J. A. (2023). *The politics of United States foreign policy*. Sage.

Seib, G. F. (2024, 9 Ocak). Can Republicans find consensus on foreign policy? *Foreign Affairs*. https://www.foreignaffairs.com/united-states/can-republicans-find-consensus-foreign-policy

Shaw, D. (2025, 24 Ocak). Here is all the money AIPAC spent on the 2024 elections. *Sludge*. https://readsludge.com/2025/01/24/here-is-all-the-money-aipac-spent-on-the-2024-elections/

Smith, A., ve Hillyard, V. (2024, 22 Kasım). Trump's transition team turns to Project 2025 after disavowing it during the campaign. *NBC News*. https://www.nbcnews.com/politics/donald-trump/trump-team-turns-project-2025-disavowing-effort-campaign-rcna180689

Sonka, J. (2025, 28 Eylül). Targeted by Trump, Rep. Thomas Massie teams up with Rand Paul for district tour. *Louisville Public Media*. https://www.lpm.org/news/2025-09-28/targeted-by-trump-rep-thomas-massie-teams-up-with-rand-paul-for-district-tour

Stelzenmüller, C. (2019, 21 Temmuz). National conservatism is coming for Washington. *Brookings*. https://www.brookings.edu/articles/national-conservatism-is-coming-for-washington/?utm_source

Track AIPAC. (t.y.). *The Trump administration*. https://www.trackaipac.com/trump

Trump, D. J. (2023, 4 Mart). *Speech at Conservative Political Action Conference (CPAC)*. National Harbor, Maryland. https://justthenews.com/videos/former-president-trump-we-will-expel-warmongers

Trump, D. J. (2024, 10 Şubat). *Remarks at campaign rally, Coastal Carolina University*. Conway, South Carolina. https://www.rev.com/transcripts/donald-trump-delivers-speech-in-south-carolina-transcript

Trump, D. J. (2025, 20 Ocak). *Inaugural address*. Washington, D.C. https://trumpwhitehouse.archives.gov/briefings-statements/the-inaugural-address/

Vandewalker, I. (2024, 1 Kasım). Megadonors playing larger role in presidential race, FEC data shows. *Brennan Center for Justice*. https://www.brennancenter.org/our-work/analysis-opinion/megadonors-playing-larger-role-presidential-race-fec-data-shows

Verbeek, B., ve Zaslove, A. (2017). Populism and foreign policy. İçinde C. R. Kaltwasser, P. Taggart, P. O. Espejo, ve P. Ostiguy (Ed.), *The Oxford handbook of populism* (ss. 384–405). Oxford University Press.

Visnovitz, P., ve Jenne, E. K. (2021). Populist argumentation in foreign policy: The case of Hungary under Viktor Orbán, 2010–2020. *Com-*

parative European Politics, 19(6), 683–702. https://doi.org/10.1057/s41295-021-00256-3

Wajner, D. F., Destradi, S., ve Zürn, M. (2024). The effects of global populism: Assessing the populist impact on international affairs. *International Affairs, 100*(5), 1819–1833. https://doi.org/10.1093/ia/iiae217

Wajner, D. F., ve Giurlando, P. (2024). Populist foreign policy: Mapping the developing research program on populism in international relations. *International Studies Review, 26*(1), Article viae012. https://doi.org/10.1093/isr/viae012

Wehrman, J. (2024, 26 Kasım). Trump admin picks from the Project 2025 playbook. *Axios*. https://www.axios.com/2024/11/26/trump-picks-project-2025-russ-vought

Who is Miriam Adelson, the pro-Israel donor Trump lauded at the Knesset? (2025, 13 Ekim). *Al Jazeera*. https://www.aljazeera.com/news/2025/10/13/who-is-miriam-adelson-the-pro-israel-donor-trump-lauded-at-the-knesset

Wilson, J. (2026, 12 Mart). 'America's mortal enemy': Pete Hegseth expressed extreme antipathy toward Iran for years. *The Guardian*. https://www.theguardian.com/us-news/2026/mar/12/pete-hegseth-antipathy-iran

Wong, J. C. (2026, 10 Nisan). Pete Hegseth, Christianity and the Iran war: Inside the "crusade" mindset. *The Guardian*. https://www.theguardian.com/us-news/ng-interactive/2026/apr/10/pete-hegseth-christianity-iran-war-crusade

Zunes, S. (2026, 17 Nisan). This isn't just Trump's war on Iran. Both parties paved the way for disaster. *Truthout*. https://truthout.org/articles/this-isnt-just-trumps-war-on-iran-both-parties-paved-the-way-for-disaster/